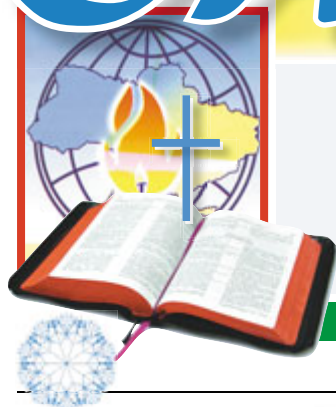

За ЄВАНГЕЛІЙСЬКУ ВІРУ

ЧАСОПИС ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛІЙСЬКОЇ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангелійську» (Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

ВІРУ

№1 (40), СІЧЕНЬ 2008 РОКУ

КОНФЕРЕНЦІЇ

Церква ХВЄ: погляд у майбутнє

«... Щоб ви поводитися гідно покликання, що до нього покликано вас, зо всякою покірною та лагідною, з довготерпінням, у любові терплячи один одного, пильнуючи зберігати єдність духа в союзі миру» (Еф. 4:1-3)

14-15 грудня 2007 р. в с. Волока Чернівецької області з ініціативи заступника старшого єпископа ЦХВЄ по південно-західному регіону України єпископа Юрія Веремія пройшла регіональна конференція обласних пресвітерських рад церков християн віри євангелійської пів-

денно-західного регіону України. Участь в конференції взяли представники пресвітерських рад з Чернівецької, Хмельницької, Тернопільської, Івано-Франківської та Закарпатської областей.

Старший єпископ ЦХВЄ Михайло Паночко у своєму виступі порушив вкрай

актуальну тему – «Позиція Церкви ХВЄ України в сучасних умовах і погляд в майбутнє», а також розповів про відносини церков ХВЄ з іншими християнськими конфесіями.

Дуже повчальним і корисним був семінар завідділом благовісту п'ятидесятиницького братства Олександра Попчука. Його тема – «Практика використання духовних дарів (хрищення Святим Духом, uzдоровлення, вигнання демонів тощо) відповідно до віровчення Церкви Християн Віри Євангелійської України».

Присутні активно обговорювали почуте, ділилися своїми думками, враженнями; заслухали на конференції і коротку інформацію з районів.

Підсумовуючи роботу упродовж двох днів конференції, можна однозначно сказати, що такі зустрічі вкрай потрібні для духовного зростання віруючих. Тому варто проводити їх регулярно у всіх регіонах України. Матеріали конференції можна подавати в часописі братства, щоб вони послужили для збудування якомога більшої кількості християн віри євангелійської.

А матеріали регіональної конференції південно-західного регіону, зокрема виступ старшого єпископа ЦХВЄ Михайла Паночка, ви можете прочитати на 5-й сторінці.

Усім церквам християн віри євангелійської України! Мир вам!

Ось і знову невпинний час наблизив до нас Новий рік і радісне свято Христового Різдва. Ми знову своїми думками линемо в ту урочисту ніч, коли небо і вифлеємські поля несподівано освітілися від потужного сяйва небесного хору, який радісно звістив про настання для людства нової ери – на землю у тілі Ісуса Христа прийшов Сам Бог.

Невимовно радісну новину почули налякані пастухи від ангела Божого: «Не лякайтесь, бо ось я благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім, бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Лк. 2:10).

Від усього серця бажаю вам в Новому році радості в Господі – «Бо Дитя народилося нам» (Іс. 9:5); глибокого миру в серцях – «Бо назвуть Його – Князь миру» (Іс. 9:5); Божої мудрості для святого і побожного життя – «Бо на Ньому спочив Дух мудрості й розуму» (Іс. 11:2); міцної євангелійської віри – бо Ісус є «Начальник і Виконавець віри» (Євр. 12:2).

Хай Господь благословить вас міцним здоров'ям і щирою любов'ю один до одного!

З повагою та молитвами про вас, від імені правління і комітету

Михайло Паночко, єпископ ЦХВЄ України.

сестринське служіння

Мама в молитві

У грудні в багатьох областях України в рамках сестринського служіння проходили обласні конференції. Одна з них відбулася у Львові в приміщенні церкви «Віфанія». Тема її – «Мама в молитві» не залишила байдужими нікого зі 130 сестер, які прибули на конференцію з церков міста й області.

З вітальним словом до учасниць конференції звернувся єпископ Львівського обласного об'єднання Роман Ляховський, який закликав їх бути добрими помічницями для своїх чоловіків, пресвітерів, дяконів, а також невтомними в молитвах за церкви, міста, села та всю Україну.

А власне тему «Мама в молитві» висвітлювала заступниця відповідальної за жіноче служіння в Україні Анна Собко. Зокрема, вона підкреслила необхідність кожної мами, бабусі, дружини налагоджувати тісні стосунки з Богом в молитві.

Відповідальна за жіноче служіння в Миколаївській області Лідія Іванченко нагадала про принципи виховання дітей на засадах християнської моралі і звернула увагу на правильність формування стосунків у християнських родинах і на вирішення складних питань у сім'ях на основі Божого Слова.

Людмила Зайченко, відповідальна за сестринське служіння у Львівській області, виступила з пропозицією помолитися за вирішення найбільш актуальних питань, зокрема за дітей – і спасених, і ще не спасених, за майбутніх матерів. Сестри просили Господа в гарячій молитві додати їм сили, щоб вони могли і надалі бути добрими помічницями, матеріями і дружинами.

22 грудня обласна сестринська конференція пройшла і в Івано-Франківську. Більше сотні учасниць з міста й області зміцнили в бажанні догодити Господу абсолютно у всіх сферах життя, щоб бути дружинами, матеріями і бабусями в біблійному розумінні цих слів. А це добра ціль для всіх християнок.

До цього заохочували учасниць конференції всі промовці – і ведучий зібрання пастор-євангеліст Геннадій Ліптуга, і заступниця відповідальної за жіноче служіння в Україні Анна Собко (вона поділилася своїми роздумами на тему «Мама в молитві» і з сестрами з Івано-Франківщини), і пресвітер Олег Карп'юк, який висвітлював надзвичайно важливу тему про біблійне розуміння служіння жінки як дружини і матері. Причому важлива вона не лише для жінок – ці матеріали будуть дуже корисними і для чоловіків.

Тож усім, хто прагне догодити Господу не лише у публічному служінні, але й, у першу чергу, у сім'ї, будуть корисними матеріали, опубліковані на другій сторінці газети.

ЗОРЯ Вифлеєма

«Коли ж народився Ісус у Вифлеємі Юдейській, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу і питали: Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому. І як зачув це цар Ірод, занепокоївся, і з ним увесь Єрусалим. І, зібравши всіх первосвящеників і книжників людських, він випитував у них, де має Христос народитись. Вони ж відказали йому: У Вифлеємі Юдейській, бо в пророка написано так: І ти, Вифлеєме, земле Юдина, не менший нічим між осадами Юдиними, бо з тебе з'явиться Вождь, що буде Він пасти народ Мій ізраїльський. Тоді Ірод покликав таємно отих мудреців, і докладно випитував їх про час, коли з'явилась зоря. І він відіслав їх до Вифлеєма, говорячи: Ідіть, і пильно розвідайтеся про Дитятко; а як знайдете, сповістіть мене, щоб і я міг піти й поклонитись Йому. Вони ж царя вислухали й відійшли. І ось зоря, що на сході вони її бачили, йшла перед ними, аж прийшла й стала зверху, де Дитятко було. А бачивши зорю, вони надзвичайно здивувалися. І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитятко з Марією, Його матір'ю. І вони впали ницьма, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну. А вв'ї сні остерережені, щоб не вертатись до Ірода, відійшли вони іншим шляхом до своєї землі» (Мт. 2:1-12).

Відома, що вавилонський цар Навуходоносор переселив значну частину євреїв з Юдеї у Вавилон, де вони пробули в полоні близько 70 років. А коли одержали можливість повернутися в рідні краї, багато хто рушив до язичницьких країн, і в цьому був великий план Божий. Юдеї, які розсіялися, сповіщали про очікуване пришествя обіцяного пророками Месії народам, серед яких оселилися. Таким чином, по всіх східних країнах – Персії, Вавилону, Аравії було досить поширене вчен-

ня про великого Царя, Який запанує в Юдеї, досягне світового панування і принесе мир і щастя на всій землі.

Ким були ці дивовижні, спрагли істини мудреці? Це були люди, котрі вивчали зірки. Чим більше ширилась чутка про пришествя Месії, тим глибше поринали вони в дослідження зоряного неба, шукаючи відповіді на питання, чи не прийшов Цар. І раптом однієї ночі на небі з'явилась нова зірка. Мудреці захвилювалися: що означає її поява? Чи не говорить вона про народження Царя Юдейського? Треба вирушати туди, де Він мав народитися, – в Єрусалим, столицю Юдеї. Мудреці не зволікали, і о диво – зірка, котру вони бачили на сході, почала рухатися і йшла перед ними.

Різним шляхами Господь спонукує людей до пошуків і пізнання Христа Спасителя. Різні «зірки» можуть вести людські душі до Христа. Такою Різдвяною зіркою, яка спроводить грішника до Бога, може стати проповідь. Або свідчення про Христа, про особливі милості. Вказівниками на цій дорозі можуть бути скрутні життєві обставини і навіть хвороби або фінансові проблеми.

І ось мудреці в Єрусалимі розпитують його жителів про новонародженого Царя. Стривожений Ірод збирає раду з первосвящеників і книжників, щоб довідатися, де має народитися Христос. І отримує відповідь – у Вифлеємі, бо так написано в пророка. Таким чином, Священне Писання стало для мудреців дороговказом до Христа.

Для всіх нас і сьогодні найяскравішою зіркою, котра веде до Христа, є Євангеліє. Воно веде нас не тільки у Вифлеєм, до дивовижної Дитини в яслах, а й далі – у Назарет, де Христос провів 30 років Свого земного життя, у всі міста і селища, де Він проповідував і звершав Свої великі чудеса; у Гетсиманський сад, де Спаситель, смертельно стривожений, молився аж до кривавого поту; а потім – на Голгофу, де відкривається страшна картина розп'яття Господа і Його смерті як жертви за наші гріхи.

Євангеліє веде нас і в сад Йосипа Ариматейського, де перед нами постає воскреслий Христос. І нарешті приводить на вершину Оливної гори, звідки Ісус піднявся у Свою небесну славу.

Якщо мудреці дякували Богові за зорю Вифлеєма, то як же ми повинні дякувати Йому за дорожню Книгу – Біблію, яка привела нас до Господа і Спасителя Ісуса Христа і продовжує провадити в Небесну вітчизну.

І ось мудреці біля колиски божественного Немовляти. Скільки їх? Припускають, що троє, оскільки Євангеліє говорить про три дари: золото, ладан і смирну. Вони падають перед Немовлям і поклоняються Йому.

Чи знали мудреці, кому вони поклоняються? Без сумніву, вони бачили в Немовляті тільки земного царя. Адже й юдеї, які поширювали серед язичників звістку про швидке пришествя Месії, очікували Його у величчі і славі земного царя. Їм потрібен був Месія не в терновому, а в царському вінку. Навіть учні Христа не були вільні від такого уявлення про Месію. «А ми сподівалися були, що Це Той, що має Ізраїля визволити» (Лк. 24: 21).

Визволити Ізраїль... Від кого? Від римлян, від їхнього панування! Навіть апостолам хотілося бачити царський вінець на голові Христа. Про це свідчить і питання апостолів, яке вони задали Христові перед Його вознесінням: «Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеве?» (Дії 1:6).

Ми знаємо Христа не тільки як Немовля, Котре лежало в яслах Вифлеєма, а й як Месію в терновому вінку і як Господа Небесного Царства, у Якого на голові багато діadem, багато вінців (Об. 19:12). І чим більше ми пізнаємо Христа, тим глибшим стає наше поклоніння Йому.

Мудреці принесли Дитині свої дари: золото, ладан і смирну. Це були дорогі дари. А що ми принесли в дарунок Христу, коли вперше зустрілися з Ним? Чи було це наше серце – найкраще і найдорогоцінніше з усього, що ми мали? А що ми несемо Йому сьогодні?

Принесімо Йому дні і роки, котрі залишилися ще в нашому розпорядженні! Присвятімо їх цілком для Його слави! Крашого дарунка для Спасителя ми не знайдемо!

Біблійна роль дружини

«Хто жінку чеснотну знайшов – знайшов той добро і милість отримав від Господа» (Пр. 18:22).

Місія дружини – бути помічницею

Усе, що говорить Біблія про роль дружини, можна виразити одним словом – «помічниця». Так само, як роль чоловіка – бути головою, роль дружини – бути помічницею. Уже на перших сторінках Біблії читаємо: «І сказав Господь Бог: «Не добре, щоб бути чоловікові самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього» (Бут. 2:18).

Які асоціації викликає у більшості з нас слово «поміч»? Можливо, комусь одразу спаде на думку рабства. Хтось вважає, що роль помічниці полягає лише в тому, щоб обслуговувати чоловіка. А хтось думає, що жінка – це ніжне, крихке створіння, яке треба весь час носити на руках. А може, ви розцінюєте себе як подарунок, приз, як частину капіталу свого чоловіка?

Отож насамперед з'ясуємо значення слова. Тлумачний словник української мови пояснює це слово так: «Поміч – це фізична участь у здійсненні якоїсь дії; підтримка у війні чи якійсь іншій боротьбі; сприяння у здійсненні якогось заходу; матеріальна підтримка, субсидія, дотація; захист, порятунк у біді; сприяння в лікуванні, полегшення страждань». І справді, бути помічницею – висока місія в очах Господа.

На жаль, повне нерозуміння високого становища і ролі жінки з погляду Творця призвело до зародження і активного розвитку так званого феміністичного руху, тобто намагання зрівняти чоловіків і жінок у правах.

Одна шанована в західному світі дама сказала: «Оскільки інститут шлюбу – це рабство для жінки, то цілком зрозуміло, що жіночий визвольний рух повинен зосередити свої зусилля на тому, щоб підірвати цей інститут. Неможливо дати жінкам волю, не скасувавши шлюб». А ось дослівна цитата з офіційного документа: «Шлюб завжди існував для вигоди чоловіків, являючи собою легально санкціонований метод поневолення жінок. Ми повинні зруйнувати інститут шлюбу. Його скасування є необхідною умовою звільнення жінок. Отже, нам важливо заохочувати жінок іти від чоловіків» (Декларація феміністичного руху).

Однак думати так – це значить не

Мабуть, кожна дівчина мріє вирости й вийти заміж щонайменше за принца на білому коні, мріє про шлюб, укладений на небесах. Але якщо вона не довідається, якою бачить роль дружини Бог, її мрія може перетворитися на жах.

На жаль, далеко не всі жінки розуміють, яке високе покликання приготував для них Бог. А тому й не знають, у чому секрет їхнього щастя. Адже правильне уявлення і знання Божої волі стосовно ролі дружини здатні радикально змінити чоловіків. Тому тема про

роль дружини в шлюбі потребує серйозного розгляду. Можливо, не відразу ми будемо з усім погоджуватись, можливо, стикнемося з фактами, про які ніколи не знали. І зрозуміємо, що часто поводитися неправильно. Чоловіки скажуть: так, справді, я не керував сім'єю так, як повинен керувати її голова. А дружини: я не виконувала роль, яку дав мені Бог. І причиною сімейних непорозумінь може бути не норовистість чи байдужість, а елементарне незнання правильної поведінки.

мати найменшого поняття про мету шлюбу з погляду Творця цього інституту. Від початку світобудови Бог знав, що робить. Спершу Він створив чоловіка, Адама. Потім глянув на нього і сказав, що самому йому бути недобре. І створив Адаму поміч, «подібну до нього». Тобто таку саму особу, але з особливим життєвим призначенням, з особливою місією – допомагати чоловікові.

Бог створив чоловіка і жінку за Своїми образом і подобою рівною мірою: «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх. І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: Плодіться й розмножуйтеся, і наповняйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!».

Чого ж очікує Бог від дружини, доручаючи їй бути помічницею чоловіка? Звернімо увагу, що слово «поміч», вжите стосовно жінки, в багатьох місцях Писання вживається стосовно Самого Бога.

Помічник – це той, хто задовольняє потреби іншого

«А я вбогий та бідний, поспіши ж Ти до Мене, о Боже: моя поміч і мій оборонець то Ти, Боже мій, не спізнйся!» (Пс.69:6). У якому стані перебуває людина? Вона бідна і чогось потребує. Хтось мусить посприяти їй.

Помічник – це той, хто не лише сприяє, але й зміцнює

«Не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правдицею правди Своєї тебе Я підтримаю» (Іс. 41:10).

Що значить «зміцнювати»? А це значить, що коли ваш чоловік засмучений, розбитий, коли він почувається невдахою і його емоційні потреби не

задоволені, ви з усіх сил намагаєтесь задовольнити їх і підтримати його. Слово «зміцнювати» походить від слова «міцний, міцність». Це означає, що у вас повинна бути та міцність, якої йому в цей момент бракує.

Помічник – це той, хто здатний допомогти

«Але князь перського царства стояв проти мене двадцять і один день, і ось Михаїл, один із перших начальників, прийшов допомогти мені, а я позоставив його там при начальниках перських царів» (Дан. 10:13). Ви повинні не лише зміцнювати, але й підтримувати чоловіка і допомагати йому.

У час, коли чоловікові щось загрожує, коли він потребує допомоги, коли життя, здається, повелося з ним надто суворо, ви повинні зібрати всі свої сили – як жінка, створена за образом і подобою Бога, – і захистити свого чоловіка. Ви повинні пом'якшити удар, бути поруч навіть тоді, коли, можливо, жодної іншої людини поруч не буде. Усі навколо можуть думати, що він із цим не впорається. Але ви будете поруч. І ви скажете: «Мій чоловік з цим обов'язково впорається!». Адже ви дивитеся на все іншими очима.

Бог – Помічник номер один

Згідно з Біблією, Помічником номер один є Сам Бог. У Євр.13:6 читаємо: «Тому-то ми сміливо говоримо: Господь мені помічник і я не злякаюсь нікого: що зробить людина мені?».

У Євангелії від Ів.16:7 говориться, що нашим Помічником і Утішителем є також Дух Святий: «Та Я правду кажу вам: Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель (тут використане те саме слово – «помічник») не прийде до вас.

А коли Я піду, то пошлю вам Його». Ісус Христос також наш Помічник: «І вблагаю Отця Я, і Утішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував» (Ів. 4:16).

На жаль, суспільство вкрай знецінило це чудове слово. Людей змусили повірити, що бути помічником – далеко не найвище покликання в житті. Однак правильним буде розглядати це слово з Божої точки зору. А Бог говорить: «Я не просто іноді допомагаю вам, Я – Помічник! І хто першим з вас бути хоче, нехай буде всім слугою».

Отже, найбільша честь і пошана по праву належить тим людям (а в нашому випадку – тим дружинам), які розуміють, що бути помічником – це значить найбільше уподібнитися до Бога. З погляду небес це найбільше і найвище покликання жінки.

Кому благоволить Бог

Чомусь деяким дружинам здається, ніби чоловікові дісталась значно краща роль. Щоб зрозуміти істину, знову звернімося до Слова:

«І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» (Бут. 1:27).

Господь наче говорить жінці: «Дороженька, хіба ти нічого не зрозуміла? Ти помиляєшся, якщо так думаєш! Я не віддаю чоловіком перевагу над жінками! Я створив тебе за образом Своїм точнісінько так само, як і твого чоловіка! Ви рівною мірою подібні до Мене, і Я благословив вас обох. У Мене є план для кожного з вас. Ви обоє цінні для Мене, у Мене немає мазунчиків!».

Рівний статус, але різні ролі

Отже, з Біблії ясно випливає, що боротися з чоловіками за рівні права жінкам абсолютно немає сенсу, адже вони отримали ці права на самому початку творення. Просто ролі в чоловіка і жінки різні, і це цілком зрозуміло.

Бог знав, яким чином найкраще влаштувати подружні стосунки. Згідно з Його досконалим планом, одне з подружжя повинно бути головою, а друге – помічником. І ми мусимо усвідомити, що відрізняємося один від одного саме ролями. Річ не в тім, що хтось кращий або що хтось більше годиться на пост голови сім'ї. Просто так передбачив досконалий Бог: один із подружжя – голова, а другий – помічник. А Бог ніколи не помиляється.

Недобре бути чоловікові самому

Такий висновок зробив Сам Бог (Бут. 2:18). І статистика переконує: чоловіки, які живуть на самоті, не можуть, як слід, себе обслужити. Вони не харчуються належно і погано одягаються. Більше того, виявляється, тривалість життя самотніх чоловіків значно менша, ніж їхніх одружених співбратів.

Бог створив першого чоловіка і оселив його в прекрасному саду, щоб той міг реалізовувати в ідеальному довкіллі

Божу волю. Але коли Господь пильно глянув на нього, то сказав: «Не добре, щоб бути чоловікові самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього». Бог не послав Адамові кого попало, Він підібрав йому помічника за певними критеріями – подібного до нього.

Що це означає? Мабуть, у чомусь ця жінка була схожа на Адама, а в чомусь відрізнялася від нього. Але вона у всьому пасувала Адамові. Отже, Бог подарував цю жінку чоловікові, у чомусь не схожу на нього, а в чомусь – схожу. Але головне – вона підходила йому у всіх відношеннях настільки, що досконало доповнювала все те, чого чоловікові бракувало.

Розмірковуючи над цим, ми усвідомлюємо, наскільки це прекрасно – бачити роль помічниці так, як бачить її Бог!

Жінка створена для чоловіка, а не навпаки

Виходячи заміж, багато хто міркує приблизно так: «Господи! Я дякую Тобі за мого «лицаря на білому коні». Ти створив його для того, щоб він зробив мене щасливою. Значить, він буде задовольняти всі мої потреби». Однак у 1 Кор.11:8-9 читаємо щось зовсім інше: «Бо чоловік не походить від жінки, але жінка від чоловіка, не створений бо чоловік ради жінки, але жінка ради чоловіка».

Уявімо собі на хвилинку, як Бог створював перших людей. Наскільки творчо Він підійшов до цієї справи! Адже Він міг би запросто сказати: «Одного разу ми це вже робили, тепер повторимо: візьмемо трохи порошку земного і створимо жінку». Але Бог вирішив не так: «Я присплю чоловіка, візьму в нього частину його самого – його ребро і зроблю з нього жінку. І коли я подарую її чоловікові, він не зможе й на мить засумніватися в тому, що Я створив її з однією метою – створив її для нього. Я не тільки взяв її від нього, але й створив її спеціально для нього».

Усім жінкам варто задуматися, наскільки особливі вони творіння.

Отже, Бог створив жінку з певною метою. І тому наділив її особливими рисами: незбагненною інтуїцією, ніжністю, чутливістю, якої часом так бракує чоловікам. Певні риси жінки настільки відмінні від тих, котрими наділені чоловіки, що коли Бог зводить чоловіка й жінку, Він немовби говорить їм: «Ти будеш постійно мати потребу в ній, а вона буде твоєю помічницею. Без її допомоги ти не зможеш виконати все, що тобі потрібно виконати в житті».

Отож жінка не тільки у всьому відповідає чоловікові і не тільки взята від нього, але вона також створена спеціально для нього. Жінка доповнює собою все, чого бракує чоловікові (Бут. 2:18-23).

Прийміть Божий заклик

Необхідно розуміти, що конкретна жінка створена для певного чоловіка. Бог наділив кожну певними талантами, здібностями й дарами. І коли в день весілля дівчина дала згоду стати дружиною свого обранця, то все, що Бог у ній закрив, усі таланти, якими Він її наділив, знадобляться саме її чоловікові. Йому необхідно, щоб вона була поруч, сприяла йому у всьому, зміцнювала, допомагала і надихала. Однак жінці знадобиться певний час, щоб усвідомити цей досконалий Божий план. А саме цього Господь очікує від жінки як від дружини.

Це – роль жінки. Її основний обов'язок у тому, що вона повинна завжди бути поруч із чоловіком. Їй необхідно прийняти Божий заклик стати помічницею своєму чоловікові.

Дорога сестро! У тебе є велике покликання – бути поруч із чоловіком, робити те, чого не може зробити ніяка інша людина на світі.

На всій земній кулі не існує іншої жінки, котра могла б робити для твого чоловіка те, що можеш робити для нього ти.

Далі буде.

Рада Євангельських Протестантських Церков України закликає Президента України захистити їх вірних від свавілля правоохоронних органів

24 грудня 2007 року керівники та повноважні представники Церков – члени Ради Євангельських Протестантських Церков України (РЕПЦУ) направили звернення до Президента України В. Ющенка з проханням взяти під особистий контроль розслідування фактів злочинної поведінки представників міліції та забезпечити право вірних євангельських протестантських Церков України на свободу віросповідання, життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність та безпеку.

Як повідомили в Інституті релігійної свободи, поява зазначеного спільного звернення була викликана тим, що факти перевищення службових повноважень та грубе порушення прав віруючих євангельських протестантських Церков з боку працівників міліції набули рис певної тенденції, яка містить обґрунтовану загрозу свободі віросповідання в Україні та правам і свободам віруючих громадян протестантських конфесій.

Зокрема, у зверненні мова йде про випадок 1 серпня 2007 року, коли озброєні працівники кримінальної міліції та загону «Беркут» під час Богослужіння ввірвалися в дім молитви ЦХВЕ «Жива вода» у м. Євпаторії, а також про факти погрози з боку працівників міліції з використанням зарядженої табельної зброї, які мали місце 8 листопада 2007 року під час примусового виселення сирітського притулку

«Краплина Божої благодаті» (МЄБЦ ОХНУ «Слово життя») з приміщення комунальної власності у Дарницькому районі м. Києва.

Члени РЕПЦУ зазначають, що «подібні зухвалі та безкарні дії працівників міліції та спец-підрозділу МВС «Беркут» відносно євангельських протестантських Церков та їх представників є грубим порушенням не тільки права на свободу віросповідання, але й фундаментальних прав людини, закріплених у міжнародних документах та гарантованих Конституцією України. Релігійна спільнота була шокована цими безпрецедентними фактами наруги над релігійними почуттями віруючих людей та створенням загрози їх життю з боку органів влади, які покликані охороняти їх права, безпеку, здоров'я та життя. Ми переконані, що жодні оперативні-розшукові заходи, чого б вони не стосувались, не можуть порушувати права та свободи громадян України».

Крім цього, керівники та повноважні представники Церков висловили підтримку Церкві Християн Віри Євангельської України та МЄБЦ ОХНУ «Слово життя» і розцінюють наведені факти «як замах на свободу віросповідання в Україні, який має бути визнаний державою шляхом притягнення до відповідальності винних представників правоохоронних органів та життям заходів для недопущення таких випадків у майбутньому».

Дари Святого Духа

ВЧЕННЯ

Олександр Попчук

Продовження.
Початок в № 9-12 (36-39) за 2007 р.

Служіння пророків

«А хто пророкує, той людям говорить на збудування, і на умовлення, і на розраду» (1 Кор. 14:3). Це помилка, коли мовами говорять на людях – мовами говориш на збудування самого себе, натомість пророцтво дане на збудування інших.

Збудування, умовлення і розрада – ось ціль пророцтва, ось його сіль. Воно дано від Бога для того, щоб народ Божий підбадьорити, настановити і підкріпити у вірі. Мовами говориш собі і Богу, а хто пророкує, той говорить людям.

Пророцтво – це натхнення від Святого Духа і здатність говорити доступною мовою: для українців по-українськи, для росіян – по-російськи, для кожного – його мовою. І Бог знає, як це зробити.

У день П'ятидесятниці, коли Дух Святий зійшов на віруючих, багато хто з апостолів говорив не лише на інших мовах, а й на мовах народностей, які їх слухали. То була хвиля пророцтва, і таке часом буває і нині. І вони говорили про великі діла Божі. Думаю, вони говорили про Ісуса.

Читаємо далі. Господь говорить про пророків ось такі слова: «А якби в Моїй раді таємній стояли вони, то вони об'являли б народові Моему слова Мої і їх відвертали б від їхньої злої дороги та від зла їхніх учинків» (Єр. 23:22).

Тут захована дуже цікава думка. Якщо ти покликаний проповідувати, у тебе завжди має бути декілька запасних ручок, блокнот, і має бути ввімкнений твій духовний приймач. Проповідник має серйозно ставитися до Бога, тому що, як правило, кожні дві-три години до нас приходить інформація, яку треба зафіксувати.

Як бджілка збирає нектар, так проповідник має збирати матеріал для проповідування, щоб людей навертати до Бога і зміцнювати їх у вірі. Це стосується кожного проповідника.

Пророкуючий брат також повинен тримати ввімкненим свій духовний приймач, тобто пильнувати і бути на своєму місці, аби ні субота, ні неділя, ні робота, ні вихідні, ні чужі, ні близькі люди не змогли перешкодити йому. Якщо він чує, що Господь кличе його на молитву, аби отримати слово від Нього, він має залишити все, пояснивши, що мусить побути наодинці із Богом. Це не причуди, це нормальні речі. І коли до вас в той момент телефонує дружина, а чи знайомий або навіть начальник, попросіть вибачення і поясніть, що у вас зараз дуже серйозна розмова. Коли Бог дає натхнення і тобі приходить відкриття у Слові, це дуже серйозно.

У Старому Заповіті про це сказано так: пророк Божий має бути на нара-

дах Господніх. Написано, що коли Бог приймає якесь рішення, Він відкриває його рабам Своїм пророкам. Ось про що ми говоримо.

Ми не говоримо про простих віруючих людей. Служіння пророка несуть брати, великі, видні брати, вони перебувають на тому рівні, що й апостоли, євангелісти, пастори і вчителі.

Проілюструємо ситуацію. Ось є лікар. І є молодий лікар. Хіба молодий не лікар? Лікар, але молодий. Якесь розуміння в нього є, але ще не повне. Так само є пастор, і є молодий пастор. Є віруючий, і є молодий віруючий. А ми говоримо не про молодих і не про всіх загалом – ми говоримо про керівництво Церкви, і таких людей дуже мало – таких, як Єремія, як Ісая. Дуже мало. І це не значить, що коли ви маєте дар пророцтва, то кожен день маєте проповідувати. Ні, це зовсім не так.

Отже, пророки мають стояти в раді Господа і мають передавати народу слово від Господа. Це слово не так часто приходить. Навіть в Ізраїлі був час, коли слово Господнє було рідкістю і видіння були нечасті. Нині воно є, але теж не так часто.

Ми читали, що пророк має відвертати народ від гріха і від злих доріг. Одна з найбільших справ пророків – нести слово від Бога до народу, до нації, до сім'ї чи до окремої особи і відвертати суспільство і людей від гріха і беззаконня. Це сіль і старозаповітних, і новозаповітних пророків. І це нормально, коли ми чуємо пророчий голос в зібранні або звернений до нас особисто. Бог говорить до нас конкретно, по суті, відвертає мене від моєї злої дороги, вас – від вашої, а всіх нас – від тої злої дороги, яка сьогодні впливає на світ і на українське суспільство зокрема.

Далі у пророка Єремії читаємо: «Хіба слово Моє не таке, як вогонь, – говорить Господь, – і як молот, що скелю розлупує?» (Єр. 23:29).

Наше серце вміє відчувати, коли брат проповідує помазане слово, а коли він говорить просто від себе. Навіть той, хто в зібранні вперше, здатний розібратися, хто говорить від Бога, а хто – від себе. Людське серце вміє чути помазання. Навіть не народжене згорі.

Якщо пророк бачив яскравий, глибокий за змістом сон, він повинен сказати, що бачив сон. Якщо отримав слово – передавай як слово. Не раз і не два Єремія отримував слово і записував: «Було мені слово Господнє». У такому-то місці, такого-то місяця і такого-то року. А потім з цим листом від Бога він ішов і ставав у дворах дому Господнього, читаючи його всім, хто проходив повз нього. Оце служіння пророка.

Не завжди Бог дає слово в зібранні, але дуже часто Він дає слово для цього зібрання. Може, за тиждень, а може, і за півроку до його проведення.

Скажімо, у мене є 10-15 проповідей, які прийшли за останні чотири місяці. Але я ще їх не виголошував. Приходить слово – це одне. Я його фіксую, маю і в голові, і в серці, і у записаному вигляді. І коли я їду в якесь зібрання, то молюся: «Господи, що я маю сказати в тому зібранні до тих людей?». І дуже часто, коли я проповіду, на мені спочиває пророче помазання. Це не я придумав – так говорять люди, кажучи, що Бог відкриває стан або народу, або братів, або якісь болючі питання і подає розв'язку.

Коли приходить слово від Бога, воно – неначе вогонь, як молот. Була людина тверда у своїх переконаннях, але приходить слово від Господа і, як та гарна кувалда, руйнує неправильні переконання, і воно все тріщить і піддається впливу і силі Божого слова.

Про пророків читаємо і таке: «І сказав Він: «Послухайте ж ви Моїх слів: Якщо буде між вами пророк, то Я, Господь, дамся пізнати в видінні йому, у сні говорити з ним буду. Не так раб Мій Мойсей: у всім домі Моїм він довірений» (Чис. 12:6-7).

Коли Бог кличе когось на пророче служіння, Він перебуває з тим братом у спілкуванні. Не весь час і не часто, але це буває. Часто до пророків Він говорить у сні, у видінні, у внутрішньому свідченні. Або дає слово. Просто приходить слово через уста брата, і від натхнення Духа Святого він виголошує це слово. І він може також записати це слово.

Був час в Єремії, коли він покликав Варуха і сказав, що буде говорити, а той мав записувати його слово. Потім це записане слово передав цареві, а той його спалив. Він думав, що знищить слово Господнє. А в Посланні до Тимофія читаємо, що Слово Господнє неможливо ув'язнити. І знищити неможливо. Єремія покликав Варуха, і вони знову все записали.

У Діях читаємо: «А Юда та Сила, самі бувши пророками, частим словом підбадьорювали та зміцняли братів» (Дії 15:32). Ми вже говорили, що коли діють дари Святого Духа, вони не заважають братам і не руйнують керівництво церкви. Це допоміжні Господні важелі, Господні інструменти у ділі Божому. І це ненормально, коли є конфлікт.

Яке тіло може бити саме себе? Тільки хворе, у стані приступів, конвульсій і т. п. Нормальне, здорове тіло себе бити не буде. Таке не може бути, щоб брати заважали обдарованим, а обдаровані – братам. Це люди одної команди, діти одного Батька, одного Бога, це народ Всевишнього. І це еліта на землі.

І коли служитель церкви просить брата утриматися від пророцтва – може, через якісь ситуації із грішми, якісь конфлікти тощо – послухайся, нормалізуй своє духовне життя. Бо якщо немає миру, злагоди і спокою в серці, така людина, можливо, і може чути слово від Господа, але передати його вона вже не здатна. У слово можна вкласти гнів, хитрощі, весь негативний стан душі.

У наших серцях має бути мир Божий, вищий всякого розуму, щоб Господь володарював у нашому серці. Тоді ми відкриті, і коли приходить слово від Господа, ми здатні правильно передати його для народу.

Пророчим словом зміцнювали церкву і братів, щоб зміцнити віру в народі. Через вірш, псалом, проповідь, вчення, через пісню, через славослів'я, через поклоніння, через покору, через саме служіння, через дари Духа Святого. Усе має бути! Коли ви сходитеся – у кожного з вас є щось, і все це має бути на збудування, а не на руйнацію. Немає одної вказівки на те, щоб ми щось руйнували.

А буває, хтось молиться за духовне хрещення, хтось молиться за зміцнення, у когось багато звільнень, хтось має часто-густо пророче слово – і вже така людина відділяється від народу Божого, вже починає себе виділяти і вирізняти, робити з себе – у своїх очах – духовнішу людину. Дорогі, ми всі – помилувані Богом грішники. Ні один із нас не достойний перед лицем Всевишнього Бога і Його ангелами бути запечатаний Святим Божим Духом. Десять днів Ісус міг би відпочивати від тих справ на землі – після Голгофи, страждань і поединку з лукавим, після чого Він забрав ключі від пекла і смерті. Але Він не відпочивав – Він сказав, що піде і буде благодіти Отця, щоб Він усім нам дав Свого Святого Духа. Тисячі людей ходили за Ісусом, а вірними залишилися трохи більше ста. І ці вірні молилися, постили і чекали – нічого більше не робили. А Він молився на небесах. Ці молилися на землі, а Він – на небесах. І через десять днів відкривається небо, звідти доноситься великий шум – Бог дав Свого Святого Духа учням Господа Ісуса. Такою ціною це давалося апостолам. А нам? Про яке відділення, розділення і рани для Тіла Христового можна думати? Та дякуйте Богу, що Він зглянувся і помилував нас.

«А пророки нехай промовляють по двох чи по трьох, а інші нехай розпізнають» (1 Кор. 14:29). Нормально, коли дві-три проповіді, бо як їх п'ять-сім, ніхто того не пам'ятає. Нормально, коли проповідник читає одне-два, максимум три місяці з Писання, бо коли більше, то навіть він не пам'ятає, про що починав говорити, то що хотіти від людей.

Тому апостол Павло і рекомендує проголошувати одне-два пророчі слова, щоб люди могли почути, зрозуміти, взяти це слово і зробити висновки. Навіщо готувати 10, 20, 30 страв, якщо люди їх не візьмуть, не поласують ними. Так не повинно бути.

Далі в 1 Кор. 14:31 написано, що пророкувати треба по одному. Я ще не бачив, щоб проповідники проповідували по двоє одночасно, заважаючи один одному, але як пророкуючі заважають один одному – бачив. У кого міцніший голос – той переміг, а перший на півпроповіді зупинився і замовк. І що це таке? Для чого?

Про це треба роздумувати, міркувати, аналізувати – що це було за слово, що Бог має на увазі? Буває, Бог звертає увагу на освячення, або на мир у сім'ях, або на любов до світу, або на виховання наших дітей, або на нашу вірність Господу. І коли це повторилося і в проповідях, і через пророцтво, треба наприкінці зібрання встати і сказати: «Браття, Бог звертає увагу на те, що ми не виділяємо час для наших дітей. І якщо ми не поправимо ситуацію, вони не будуть дітьми Божими». Це треба зробити яскравим штрихом, який би запам'ятався всім. І люди ще довго будуть говорити: «Це було тоді, коли від Господа прийшло слово про наших дітей».

«Більший бо той, хто пророкує, аніж той, хто мовами говорить, хіба що пояснює, щоб будувалася Церква» (1 Кор. 14:5).

Є такі духовні люди, які творять і для церкви, і для братів, і для всього християнського суспільства клопіт. Таке прийде пророцтво, таке принесуть слово начебто від Бога, і людина проста довіряє цьому, а слово було не від Бога, а від людини. Та ще й не від щирого серця.

І той, до кого воно було звернене, не може спати, не може їсти – а хто б міг, коли б йому сказали: «Прийди і буду судитися... Покараю дітей смертю... Викреслив тебе із книги життя... Таких, як ти, я вже не чую...» А так пророкують. Хто міцний у вірі, то його це, так би мовити, не хвилює. Він зрозуміє, що людина говорить не від Бога, а від себе. А молодих віруючих це здивує і збентежить.

Воістину: хто не боїться Бога, багато що говорить; хто боїться Бога, думає, що говорить.

І розділення творять не церкви, а керівники церков і так звані обдаровані люди. Багато хто з таких людей хоче мати владу, хоче бути правою рукою пастора і керувати церквою. Бог відкрив так робити. Бог показав, що треба так вчинити. Ні, браття, ні, так не має бути. Треба щось вирішити – день, два, три молимося, і пророки хай стоять насторожі, хай пильнують але гуртом і разом. Не треба одразу брати пророчий голос за чисту монету. Ми маємо водитися не пророками, а Духом Божим. І ми всі маємо цей Дух. Треба працювати так, щоб не творити клопоту і не пригнічувати церкву.

Пророки Божі попереджують про майбутнє: «І встав один з них, на ймення Агав, і духом прорік, що голод великий у цілому світі настане, як за Клавдія був» (Дії 11:28). Він сказав це, аби брати внесли поправки. Коли ми рухаємося на авто, попереджувальний знак про крутий спуск змушує нас носити поправку в нашу їзду. Так і щодо відкриттів Духа Святого. Для того і дані всі Його дарування. Бог дбає за Свій народ. Дорога буде різна, і він хоче, щоб ми гарно її пройшли.

Отже, підсумуємо. Перший рівень пророкування – це коли люди отримують пророкування при духовному хрещенні як ознаку хрещення. Трохи попрокують – і все.

Другий рівень – є люди, які мають дар пророцтва в церкві. Основна його ціль – збудовувати віруючих.

І третій рівень, найвищий, – це служіння пророка. Це рівень, це посвята, і це велика річ.

Особисто всім нам Бог може щось відкрити, показати, але в великому масштабі, у питаннях церкви, Бог говорить через видних і перевірених своїх людей.

Бог говорить як Батько – доступно і зрозуміло, і завжди, як Батько, показує вихід і розв'язку (Єр. 26:13-15). Так обов'язково маємо робити і ми у своїх проповідях. Маємо давати людям вихід зі складних ситуацій.

«Коли Господь не будує дому, даремно працюють його будівничі! Коли Господь не стереже міста, то даремно пильнують сторожі! Даремно встає ви рано, лягає пізно і їсте хліб гіркий; а Він же дає і сон тим, кого любить!» (Пс. 127:1-2).

БУДІВНИЧИЙ

Михайло Мокієнко

Сьогодні ми стали свідками нечуваного будівельного буму, що характерний для великих міст України. Зміна стандартів будівництва за останнє десятиліття інтенсифікувала цей процес. Зовнішньо це виглядає не погано (так, наприклад, у Ташкенті від епохи СРСР не побудовано жодної багатоповерхівки й місто має сьогодні досить жалюгідний вигляд). Утім, на жаль, згідно зі статистикою, майже половина вітчизняних новобудов зводиться нелегально, без узгодження з відповідними органами. Зазвичай цей важливий елемент часто проводять пізніше. Неузгоджений «купований» проект веде до небезпеки будівництва, перешкоджає роботі інших установ.

Більш також немало говорить про будівництво. Зазначений уривок зі Святого Писання належить Соломону, цареві, який асоціюється з мудрістю і будівництвом. Для зведення храму він мав усі необхідні складові: мудрість, будівельні ресурси, які заготував його батько Давид, міжнародні зв'язки. Замовником виступала держава, а значить, не було проблем з бюджетом. При всьому цьому Соломон говорить про необхідність узгодження проекту і його реалізації з головним Архітектором і Підрядником – Господом.

Біблія розповідає нам про два цікаві будівництва, які можна розглянути в контексті слів «Коли дому Господь не буде...». Буття 11:1-9 розкриває історію про будівництво башти, яке здійснювалося без узгодження з Богом. У людей того часу були резерви і нова технологія: «І сталася у них цегла замість каменя, а смола земляна була їм за вапно». Водночас біблійний погляд вказує на камінь як головний елемент будівництва. Церква зводиться з «живого каміння», і в цьому її цінність. Божа ціль полягає не в тому, щоб зробити з нас однакову цеглу. Радянська система прагнула цього досягти і була зруйнована. Цегла – це однотипність, одноманітність. Будувати з неї значно легше й швидше, однак будівля менш міцна й не така гарна. Будувати з каменю – це значить максимально враховувати позитивні особливості, таланти і здібності кожного члена церкви, що оздоблює будівлю.

Разом з тим будівля була приречена на довгобуд через важливий мотиваційний момент. Вірш 4: «Тож місто збудуємо собі, та башту, а вершина її аж до неба. І вчинимо для себе ймення...» Бажання будувати «собі», «для себе», та й ще з претензіями на Божу всемогутність – «аж до неба» стало головним фактором прийняття Господнього рішення. Незважаючи на те, що Вавилонська башта була другим великим інженерним проектом на землі після ковчега Ноя, вона стала першим інженерним фіаско. Бог змішав мови, і будівельники втратили можливість обміну інформацією. Вони не могли розмовляти один з одним і, як наслідок, узгоджувати зусилля. Коли відмовила координація, робота зупинилася.

Інша будівельна історія стосується Неємії, який мав престижну роботу у закордонного монарха. Утім, дізнавшись про те, що Батьківщина опинилася в занепаді, а вороги глузують з того, що юдеї не можуть стати на позицію сили, Неємія стає керівником будівельної

реконструкції, однієї з найбільших у стародавні часи. При цьому будівельники не мали, на відміну від попередньої історії, ні достатніх ресурсів, ні досвіду чи технологій, а ще були оточені ворогами: Ось слова Санваллата: «Що роблять ці

нужденні юдеї? Невже їм це дозволять? Невже вони принеситимуть жертви? Невже вони доведуть це до кінця? Невже вони зроблять живим каміння, що стало купами пороку, та ще й до того спалене?». А аммонітянин Товія, який стояв біля нього, відповідав: «Нехай собі будують; прийде лисиця й повалить їх камінний мур» (Неем. 4:2-3).

Мабуть, сьогодні немає таких будівельників, які б в одній руці тримали меч, а в другій – інструмент для будівництва. При всьому тому Господь будував дім, і ось результат: «Ми однак будували мур, і виведений був увесь мур до половини; та й у народу не остигала щирість до роботи» (Неем. 4:6).

Кожен з нас – це будівничий. Замолodu ми закладаємо основу й зводимо рядок за рядком, камінчик до камінчика. От тільки чи з'ясовуємо ми з Богом проект, чи узгоджуємо з Ним кожну деталь нашого будівництва? Звідки береться стан «болю за безцільно прожиті роки»? Одне з найстрашніших слів, яке можна почути наприкінці життя, – «даремно». Скільки зусиль, поту і крові, скільки ресурсів – і все даремно!

Шановні брати і сестри! Треба узгоджувати наші плани з Архітектором. Перестаньмо будувати «собі» та «для свого ймення». Не варто «вставати рано», «лягати пізно», «їсти хліб гіркий», щоб врешті-решт почути страшний вирок – «даремно». Якщо рано вставати – то заради чогось вартісного, лягати пізно – то заради великої мети. Якщо їсти сьогодні гіркий хліб – то щоб незабаром ласувати хлібом радості.

Пам'ятаю, одного разу я зі своїми молодшими братами, уперше побачив на дорозі модель автомобіля «Хаммер». Ми були в захваті і намагалися підключити до цього нашого батька. Однак він скептично глянув на це чудо автомобільної техніки і сказав: «Земля і всі хаммери на ній згорять».

Настане час, і будуть перевірені усі будівництва на землі. Башти з цегли та земляної смоли не просто стануть довгобудами, вони будуть знищені. Храми, які ми будуємо «як живі каміння», – вистоять. Терміново перевір свій проект. Узгодь з Архітектором! Можливо, ти будувеш башту? Можливо, храм тобі вдається будувати з куп пороку, та ще й спаленого. Не втрачай надії – твій Проектант не помилився. Ми складемо свої храми не до половини, а до кінця. Піде лисиця – вона не зашкодить йому, виїде бульдозер з глибин землі – твоє будівництво вистійть. І коли там буде покладено останній камінь, Христос піднесе Свою Церкву до небес.

Радість у Господі

Якою повинна бути справжня радість в Господі? Треба відверто сказати, кожному з нас у цій сфері є над чим попрацювати. Більшість християнських пісень радянського періоду звучать в мінорному ключі. Можливо, тому, що Церква в той час переживала лихоліття і причин сумувати не бракувало. Сьогодні ми співаємо радісні, але чи стало наше життя щасливішим? Чи знайома нам справжня радість у Господі?

«Уся земле, покликуйте Господу! Служіть Господеві із радістю, перед обличчя Його підійдіть до співом! Знайте, що Господь Бог Він, Він нас учинив, і Його ми, Його ми народ та отара Його пасовиська. Увійдіть в Його брами з подякуванням, на подвір'я Його з похвалою! Виславляйте Його, ім'я Його благословляйте, бо добрий Господь, Його милість навіки, а вірність Його з роду в рід!» (Пс.99: 1-5).

Дослідимо разом перші три вірші цього псалма, щоб навчитися уроків радості, щоб те, що тут написано, стало частиною нашого життя.

«Уся земле, покликуйте Господу! Служіть Господеві із радістю, перед обличчя Його підійдіть до співом!». Цей заклик пояснюється далі: «Знайте, що Господь Бог Він, Він нас учинив, і Його ми, Його ми народ та отара Його пасовиська». Часто християни вважають, що засмучене обличчя людини, котра приходить перед лице Господа, – це належний стан. Однак це помилка. Кожне благання Давида навіть у найтяжчій ситуації закінчується тим, що він бачить світло надії і починає радіти.

Псалом цей починається дуже цікаво – «Уся земле, покликуйте Господу!». Вигук – це емоційне вираження захоплення Богом. Якщо ми серйозно ставимося до Божих слів, то повинні знати, що слово «покликуйте» (вигукуйте) – це заклик до того, щоб народ голосно прокричав. Інакше кажучи, цей псалом закликає до емоційного захоплення Богом. Дуже цікаво, що написано це в контексті храмового поклоніння Богові.

Сьогодні в нас не прийнято виклику-

вати. Ми приписуємо це традиції харизматичних церков або чорношкірих християн. Чому? Невже цей заклик звучить тільки для них?

На жаль, ми надто часто стикаємося зі штучною радістю. І це, можливо, стримує нас від прояву радості перед Богом. Але від того цей заклик не перестає бути закликом до кожного з нас.

Єврейське слово «покликуйте» застосовувалося у двох випадках. Коли наближався ворог, вартовий з усіх сил біг у народ і кричав, попереджаючи про небезпеку. І цим самим словом користувалися, коли, перепоновні емоціями, люди проголошували перемогу.

Одна з причин того, чому ми сьогодні не можемо так радіти, полягає в тому, що ми більше зосереджені на собі й своїх проблемах, аніж на Богові і Його Величі.

Справжнє служіння Богові наповнює наше серце справжнім змістом, веселістю й радістю. Далі псалом говорить: «Служіть Господеві із радістю, перед обличчя Його підійдіть до співом!». Слово «служіть» застосовувалося до рабів. У них не було права розпоряджатися собою, усе, що вони робили, – це служили своєму панові. Про яку радість може йти мова? Однак автор цього псалма бере слово, яке підкреслювало підневільну працю, і ставить його поруч зі словами «Господеві із радістю». Про що це говорить?

Служіння Господу містить два фактори. По-перше, це абсолютно повний послух Богові, коли ми відмовляємося від того, що нам, здавалося б, годиться або чого ми, на нашу думку, варті. По-друге, це радість повної посвяти Богові.

Зазвичай люди поділяються на три категорії. Перші служать Богові з радістю, з веселощами, для них це завжди свято. Другі зазвичай нічого не роблять або дуже мало роблять. Треті щось роблять, але постійно нарікають. Знову ж. А де інші? Чому вони нічого не роблять?

Але в служінні Богові є радість! Радість від усвідомлення нашого привілею – Бог дав нам бути Його співпрацівниками. І якщо ми хочемо навчитися радості в поклонінні перед Богом, просімо в Нього милості, щоб Він дав нам служіння!

Служити Богові – це не значить мати пісний вираз лица. Служити Богові – це радість! Ми можемо перепоновитися цією радістю навіть тоді, коли нам важко. Пам'ятає – пророк Ісаї пише про надзвичайно складні обставини життя Ісуса Христа (Іс. 53). Згадаймо, чим закінчується цей розділ. «На подвиг душі Своєї Він буде дивитися з задоволенням...» Чи можете ви дивитися на своє служіння із задоволенням? Якщо ні, то ви не можете прийти «перед обличчя Його... до співом!».

Пізнання Бога починається з усвідомлення, що Він – Бог. Більшість християн на цьому і зупиняються. Послухаймо наші молитви – і ми переконаємося, що Бог нам потрібний, в основному, для задоволення наших потреб і бажань, вирішення життєвих проблем і труднощів. Боже дай, допоможи, виріши і таке інше.

Так, звичайно, ми визнаємо, що належимо Йому, але тільки для того, щоб жити собі на втіху. І зовсім не обов'язково, аби ці задоволення були гріховними. Проте ми не знаємо, як присвятити себе Богові.

Божа воля, Боже Слово повинні бути на першому місці для нас. У Ньому все наше життя. Це повна посвята Богові. Усе, що я хочу знати, – це Його бажання, Його воля, котру Він відкриває у Своему Слові.

Чи знайома тобі, друже, така радість? Як ти виражаєш свою радість у Господі? Чи знайомі тобі риси характеру Бога, відкриті в Його Слові?

Пізнаваймо, що Господь є Бог, що Він створив нас, і ми – Його народ і вівці отари Його. Це єдина справжня підстава для радості в Господі!

Чому затримується пробудження

Л. Равенгіл

Людина така, як і її молитовне життя. Пастор, який не молиться, – це артист; народ, який не молиться, – це народ, що блукає бездоріжжям. Кафедра може бути вітриною для демонстрації чийось талантів, натомість молитва за зачиненими дверима не дозволяє виставляти себе напоказ.

Сучасна Церква зубожіла у багатьох сферах, але найбільше – у сфері молитви. Сьогодні не бракує організаторів, але мало тих, хто перебуває в молитовній боротьбі; багато гравців і ділків, але мало вух, які прислухаються до Бога; багато співаків, але мало тих, хто має наполегливу віру; безліч пасторів, але мало борців; багато показного, але мало щирих сліз; багато поверхового, але мало глибокого; багато тих, хто осуджує, але мало тих, хто перебуває в молитві клопотання; багато писарів, але мало воїнів.

Якщо ми неспроможні в цьому, то ми неспроможні у всьому.

Дві найважливіші передумови для успішного християнського життя – бачення і ревність – народжуються і міцніють у молитві. Служіння проповіді доступне не багатьом. Служіння молитви – найвищий з усіх видів служіння – доступне усім. Духовні немовлята говорять: «Сьогодні ввечері я не піду на

зібрання, тому що це лише молитовне зібрання». Духовні воїни моляться безперестанку.

У сатани може бути мало причин боятися більшості проповідників. Однак уроки минулого змушують його мобілізувати всю пекельну армію для боротьби з Божим народом, який молиться.

Бог не ослаб у Своїй силі, але для того, щоб Він був зацікавлений у спілкуванні з нами, ми повинні бути зацікавлені у спілкуванні з Ним.

Світ крокує в пекло з такою швидкістю, що всі наші найоперативніші плани нагадують черепащачі кроки. Однак, на жаль, мало хто з нас може згадати, коли він востаннє залишав ліжко, щоб провести ніч у молитві, благаючи Бога про те, аби пробудження охопило весь світ. Думаю навіть, що для більшості правильна відповідь буде: «Ніколи».

Наше співчуття до грішників залишається застиглим. Ми переплутали будівельне рихтовання з самим будівництвом. Сьогоднішня проповідь з її блідим тлумаченням божественних істин призводить до того, що ми сприймаємо галас за ревність і колотнечу – за пробудження.

Сильна молитва – це молитва потаємна. Ми з вами – злидарі і банкрути, однак не лише не сумуємо, а навіть не просимо.

Молитва проста у своїй глибині і глибока у своїй простоті. Молитва – це найпростіша мова, доступна навіть дитині, і водночас така піднесена, що переважає всяку іншу мову і вичерпує всякий людський лексикон.

Весь Ніагарський водоспад полум'яних слів не вразить Бога і не спонукає Його до дії. І водночас одна з найсильніших молитовниць Старого Заповіту взагалі не мовила ні слова – «вона говорила в серці своїм: тільки губи її порушувалися, а голос її не був чутий». І якою голосною була її молитва!

Чи відповідаємо ми стандартам новозаповітного християнства? Ніколи раніше молитва в новозаповітному значенні цього слова, молитва, натхнена Духом Святим, молитва, яка потрясає пеклом і перевертає світ, не ставала уділом поодиноких християн так, як це спостерігається сьогодні.

Таку молитву нічим не можна замінити. Або ми будемо так молитися, або ж помremo!

Надіслав Антін Горошко.
м. Клівленд, США.

Позиція Церкви ХВЄ України в сучасних умовах і в майбутньому

Те, що ми маємо сьогодні, – це чудо. Я дивуюся, що хтось нині шукає якихось чудес – я їх бачу кругом. Біблія каже, що хто має вуха, той слухає. А я ще можу додати, що хто має очі, хай бачить. Ми звикли до доброго життя, маємо хліб і до хліба, а багато наших братів плакали в тюрмах від голоду.

Кілька років тому на посвяченні дому молитви в Сухобезводній були присутні очевидці тих страшних подій минулого і згадували, як сильно вони хотіли їсти. Маючи віру в серці і страждаючи за Ім'я Христа, вони були приречені на голодну смерть. Влітку, як тільки на липах появлялося листя, голодні люди обдирали кору дерев і їли, а листя сушили, і дерева стояли білими.

Який різкий контраст з тим, що ми маємо сьогодні. Табори, гоніння, голод, смерть, переслідування, зневага – і свобода, достаток, прекрасні домівки молитви – навіть з кондиціонерами.

Ми повинні зауважувати, в який час живемо, і бути дуже вдячними Богові за те, що Він дозволив нам жити в такий прекрасний період. Горе тому, хто сьогодні нарікає.

Михайло Паночко

більше, як дім, – той євангельський запах, те, що тягне людей до церкви. У перші церкви люди йшли тисячами. А сьогодні? Новітні церкви ростуть скоріше, як старі. У чому причина? Треба бути аналітиками. Неправильно казати, що все нове – добре, а все старе – добре. Є речі, які по ходу життя приліплюються до наших церков, як водорості до низу корабля. Ніби й чиста вода, а наріст не відбієш і відбійним молотком. Так і в наших церквах. Ми собі пливемо, воно наростає, а ми думаємо, що все добре.

Служитель Божий має тримати руку на пульсі життя. Не тримаймо наші церкви у стані 30-річної давнини. Життя не стоїть на місці. Ніхто не вимагає проводити зібрання за баптистським стилем: проповідь – пісня, проповідь – пісня, проповідь – пісня, молитва – і бай-бай. Це не п'ятидесятницький стиль служіння! Він не шкідливий, але не п'ятидесятницький.

Служитель має бути чутливий до того, як проводити служіння. Церква, як живий організм, повинна бути чутлива до дій Божого Духа. Може бути одна проповідь і п'ять молитов, можуть бути молитви на колінах... Методи різні, лише практикуйте їх, браття.

Якщо люди в наших церквах не будуть переживати Божої сили, ми це нічим не замінимо. У новітніх церквах наголос роблять саме на Божій силі. Ми ніби й розуміємо важливість цього, але це не завжди проявляється. Ми хочемо триматися чогось такого, що там внизу причепилося. І деколи воно нам дуже заважає.

Чомусь так сталося, що церкви в нашому братстві дуже різні. На заході – один стиль, на сході – інший, на півдні – ще інший. Навіть в одному місті церкви нашого братства відрізняються одна від одної. На таких дрібних речах не треба загострювати ситуацію. Головне – аби в тій церкві була здорова наука і діяв здоровий Дух.

Я глибоко переконаний, що церква, яка ревнує за Божою силою, буде рости і люди в ній будуть змінюватися. Я противник того, що люди в церкві – як старі гриби під пеньком. Ні радості в них від неба, ні страху від пекла. Лукавий знає, у чому секрет нашої сили. А він у нашій спільності з Ісусом Христом. Служителі, ми маємо дбати про наші особисті контакти з Ісусом.

На превеликий жаль, у нас бракує часу. Ми метушимося, у нас плани, програми. Але якщо ми вдені не встигаємо, то в нас є ніч. Використовуймо ніч. Можемо ми віділати декілька хвилин на молитву вночі чи ні?

Здоровий служитель буде передавати церкві здорову науку. На превеликий жаль, у деяких місцях вибухають такі своєрідні духовні Чорнобилі. Думаю, вони сталися не спонтанно, не знехатка. Щось було, і воно зріло рік, два, три, набирало сили, аж поки не прорвало.

Таке ми пережили, скажімо, в Одесі. І можу сказати, що, в основному, проблеми в братстві роблять не рядові люди, а вищий офіцерський склад. Приймаючи Господа, переживши хрищення Святим Духом, перейнявши на себе служіння, починають працювати не на Боже діло, а на свій авторитет. Це небезпечно заблудження. Ніби проповідь Христа, а до Христа не подібний. І хтось правильно сказав, що є такі, які увірували в Христа, але до сьогодні не знають Його. Увірував і спасся, але стосунки з Богом, з Ісусом не зміцніли. Про це писав Павло в листі до ефесян 1:15-17. Віра є, любов є, але цього замало – потрібні мудрість та відкриття для пізнання Господа.

Якщо служитель не має спільності з Ісусом, він не може похвалити Його. І він буде орати впоперек, а не в повздовж. Буде нарікати і буде боятися. Так, як побоювався Аарон, коли Мойсей залишив його з народом, а сам піднявся на гору для зустрічі з Богом. Ми не повинні боятися, ми повинні стояти

твердо і казати те, що потрібно і де потрібно.

Що стається, коли ми більше пізнаємо Бога? Ми стаємо подібні на Нього. Чим? Зростом? Видом? Ні. Подібні характером, поведінкою. Святий Дух, який живе в нас, не має іншої цілі, як відобразити Ісуса. Святий Дух Себе не прославляє, Він веде до прославлення Ісуса Христа.

Ісус каже до Отця: «Я прославив Тебе на землі». Чим прославив? Послухом, вірністю. Він передав людям все, що Йому Отець сказав. У тому і наше завдання – передавати все, що нам Ісус відкрив, що ми прийняли від нього. Здорове вчення, здоровий дух, здоровий приклад, здорову віру. Церква Християн Віри Євангельської буде сильна, коли буде триматися однодушності, яка є основою пробудження; здорової науки, як каже Боже Слово – «І вони перебували в науці апостольській».

Наша проповідь має бути Христоцентрична. Утікаймо від старозаповітних напрямків. Це не буде. Інколи послушаєш проповідь брата – такого вже нав'яже, що й не розбереш, що він хотів сказати. А якщо служитель не розбере, то що говорити про простих людей?

Можна почути, як проповідують про юнака, який підійшов до Ісуса і запитав, що робити, щоб успадкувати Царство Небесне. Люди послухають і самі задумуються: а що їм треба робити? Проповідник упустив, що діялося це ще до Голгофи. І так ми скочуємося до рівня номінальних і починаємо спасатися ділами. Не можна такого допускати.

Святий Дух завжди буде показувати людям Христа, щоб вони дивилися на Нього, змицнівалися в Ньому, трималися Його, черпали від Нього силу для святого життя. Якщо людина не зміцнює читанням Слова Божого своєї віри, не розвиває в молитві своїх стосунків з Богом, а проповідник закликає жити свято, вона з усіх сил буде намагатися – і марно. Тому на нас лежить великий обов'язок – сказати людям, що в нас своєї сили на те, щоб жити свято, нема. Ми – банкрути. Але є Той, Хто дає силу, мудрість і все необхідне.

Пастор, єпископ, старший пресвітер повинні всюди старатися вести людей до здорового вчення. Недавно мені довелося бути в Рівному. І там в одній церкві проводили служіння зцілення. Народ туди з'їжджається з усіх кутків України. Вирішив піти подивитися – не забуду того ніколи. Люди прийшли за зціленням – не за здоровою наукою. Їх не цікавить Боже Слово, щоб змінити життя, їм здоров'я дай.

А є мудрі служителі, які кажуть, що молитися за зцілення не будуть – спершу покаяться. Ідуть до Ісуса. Господь зцілює тих, хто бере правильний курс. Здорова наука має бути домінуючою в наших церквах.

У деяких країнах здорову науку відкидають. Томас Траск, який покинув пост президента Асамблеї Божої, заявив, що християнство в тій країні втратило свій хребет. Маса церков, велика свобода, багато грошей, вільне життя – і пастор не може втримати паству. Плоть противиться духу, вона хоче і в небо вийти, і гіршити. Дякуймо Богові, що в наших церквах ми ще можемо дисциплінувати людей.

Проблема розвинутих країн сьогодні в тому, що сатана б'є в корінь здорову науку. Вже навіть є проповідники, які проповідують, що пекла нема, Бог все покрий і т. д. Бог – не лише любов, але й вогонь. Дуже важливо не перегнути ні в той, ні в другий бік.

Третя важлива річ – наші братерські стосунки. Вічність – це спільність мільйонів спасених людей. Нині ми не дуже тишімося один одним. Це вже якщо хтось помре, кажуть: «Хороший був брат».

Спільнота братерська – це важливо. Такі конференції, як оця, дуже повчальні для нас. Святий Дух об'єднує нас на таких спільнотах. Бог-Отець хоче благословити нас, коли ми разом.

Сатана знає це, тому він оголосив війну спільноті братерській. Коли на початку свого служіння я молився і просив Господа спрямувати мене в правильному руслі, найперше на серце прийшла думка, що найважливіше для Господа – єдність Божого народу. А ми часто її розриваємо через усілякі дрібні речі. І особливо боляче, коли дехто спекулює на труднощах, які виникають в нашому братстві.

Духовна людина має силу покрити немічних. Хто їсть, не осуджуй того, хто не їсть. Читайте добре Павлову науку, і ви побачите його гнучкість, його толерантність і його розуміння волі Божої. І я сумніваюся, що люди, які легко рвуть братерські

стосунки, по-справжньому пізнали Бога. Братерство дуже дорого далася для Господа, Він заплатив велику ціну, і я дякую Богові, що є в нас румунські, болгарські, циганські церкви. Але Дух в нас один, тому нам не тяжко з перекладачами.

Спільноту братерську заклав і утвердив Христос. І ми маємо любити братство. Недавно я довідався, що є в нас пророки, які роз'їжджають по церквах і закликають виходити з братерства. Настільки лукавий активізує сили, щоб нас розсіяти, розбити, зробити безсилими, виставити на посміховисько. А Біблія говорить, щоб ми зберігали єдність духа в союзі миру.

Четверта важлива річ – молитовне життя слуги Божого. Коли ми мало молимося, ми втрачаємо смак молитви, молимося все менше і менше, а потім і зовсім перестаємо. А сила Церкви Христової багато в чому залежить від молитви Божих служителів. Не чекаймо чуда – це не прийде само собою. Практика покаже, що коли ми добре молимося, то й зібрання проходить інакше. А як не молимося – проходить, як завжди.

Господь не хоче лінивому нічого дати. Він має океан сили і всіх благ, а лінивому не дасть. Блаженні вбогі духом бо вони завжди просять. Господь ніколи не відмовить служителю, який стоїть на колінах і просить: «Боже, дай мені той хліб, щоб я мав що дати людям в неділю». Тому, браття, першими каються за неправильне молитовне життя маємо ми.

Отже, ці складові – однодушність, здорова наука, любов до братства і молитовне життя – дадуть нам свіжість і правильний погляд. І час, в який ми живемо, ніколи не застане нас знехатка. Божий Дух допоможе нам зорієнтуватися.

На нас діявляється в Україні з повагою. Під час перерви на відкритті першої сесії Верховної Ради мені було дуже приємно, коли лідерка БЮТ дякувала за наші молитви в присутності багатьох людей, журналістів. Вона не соромилася голосно про це заявити і просила і далі молитися за Україну. У нас мало політиків, які відкриваються перед Богом. Звичайно, це ще не завершений процес, не треба щось завчасно говорити, але люди при владі потребують наших молитов. Люди при владі мають гроші, мають славу, мають макети – усе мають, але не мають Божого благословення. А ми з вами маємо його. Ми маємо те, чого не має світ, маємо силу, маємо божественне одкровення, знаємо таємницю. Тому на нас лежить велика місія, тому Господь і дав нам таку свободу, такі можливості, щоб ми об'єдналися, як одна сім'я, щоб не дивилися на дрібниці, не рвали відносин, але підтримували один одного і, об'єднані одною ідеєю, проповідували Христа всюди, у тому числі і в парламенті, показуючи інший стиль життя.

Служитель Божий не повинен боятися свіжих, нових ідей. Добрі реформи в наших церквах – це рух вперед. Ми не задіяли наші ресурси сповна. У церквах служить маленька кількість людей – пастор, два-три диакони, братерська рада – і все. 90 відсотків у нас – «прихожани», не задіяні люди. Думаймо і молимося, щоб задіяти все тіло Христове. У цьому ми не дотягуємо і потихеньку перетворюємося на духовенство і мирян.

Ми повинні показати людям їхню цінність, а не тільки пекти їх через їх недоліки. Самі ми ніколи не відшліфуємо людей, люди будуть шліфуватися в праці. Люди повинні свідкувати, молитися, проповідувати – усі повинні бути задіяні в праці. А то буває, усі тримаються пророка чи пророкиці. Це неправильно. У церкві господар не пророк. У церкві господар – пастор. Ви проповідуйте здорову науку, а відкриття – додатковий, але не основний фактор. Притім новозаповітне пророцтво відрізняється від старозаповітного.

А часто люди ходять з записами того, що їм було сказано, і вже по тому живуть. І їх потихеньку лукавий від Біблії відліхає. Не допустіть, щоб керівну роль в церкві перехопили люди, яким це не доручено. Служитель має настановити обдарованих людей, щоб ті служили церкві, бо без церкви ти – нуль. Бог дав тобі це заради церкви, нам дав пасторські почуття заради церкви, заради церкви він ставить вчителів, цілителів. А ми думаємо, що то дуже велика персона, і вже підносимо його.

Ми повинні керуватися Божим Словом і приймати ті пророцтва, які схвалює Біблія. А над іншими розмірковуюте і не всякому духу вірте. Біблія – головний контрольний орган, який перевіряє видіння, пророцтва тлумачення і відкриття. Ми повинні бути тверді в цьому. Той, хто має відкриття від Бога, ніколи не зробить поділення, і з пресвітером не воює, а підтримує.

Коли в нас буде горіти вогонь Духа, до нас будуть бігти змучені, зморені люди і скажуть: «З вами Бог». Сміливо йдімо до людей. Наступаймо на силу ворожу. І Бог нас благословить.

Чи можуть жінки служити пасторами і проповідниками? Що Біблія говорить про жінок у служінні?

ВІДПОВІДАЄМО НА ЗАПИТАННЯ

Сьогодні, мабуть, немає більш спірного питання у церкві, ніж питання служіння жінок у ролі пасторів чи проповідників. Перш за все, не слід розглядати його як протистояння чоловіків і жінок. Деякі жінки вірять, що жінка не може служити пастором і що Біблія накладає певні обмеження на їхнє служіння; з другого боку, деякі чоловіки переконані, що жінки можуть служити проповідниками і що для служіння жінок немає жодних обмежень. Це не питання шовінізму чи дискримінації – це питання тлумачення Біблії.

А вона в 1 Тим. 2:11-12 проголошує: «Жінка нехай мовчки навчається в повній покорі. Жінці навчати не дозволяю, ні панувати над чоловіком, але хай перебуває в мовчанні». Бог призначив у Церкві різні ролі для мужчин і жінок. Це є наслідком того, як було створене людство (1 Тим. 2:13) і як гріх прийшов у світ (2 Тим. 2:14). Через Послання апостола Павла Бог обмежує служіння жінок у ролі духовного вчителя мужчин. Це робить неможливим служіння жінок пасторами, оскільки воно включає проповідання, повчання і духовний авторитет над мужчинами.

Існує багато заперечень цього погляду на роль жінок у служінні. Найбільш

поширене наступне твердження: Павло обмежив жінок від повчання, тому що у першому столітті жінки зазвичай були неосвіченими. Однак в 1 Тим. 2:11-14 взагалі не згадується про освіту. Якщо освіта визначала придатність до служіння, то більшість Ісусових учнів були б абсолютно непридатними до цього.

Іншим поширеним запереченням є те, що Павло обмежив від повчання лише жінок в Ефесі (згадане Послання було адресоване Тимофію – пастору церкви в Ефесі). У той час місто Ефес було відоме своїм храмом Артеміді – грецької язичницької богині, у поклонінні якій жінки володіли авторитетом. Проте в 1 Тим. Артеміді також не згадується.

Третє заперечення: Павло звертається лише до чоловіків і дружин, а не до мужчин і жінок загалом. Справді, грецькі слова у 1 Тимофія 2:11-14 могли стосуватися чоловіків та дружин. Однак основне значення цих слів стосується мужчин і жінок загалом. Більше того, ті самі грецькі слова використані у 8-10 текстах. Хіба лише одружені чоловіки мають здійснювати чисті руки, без гніву та сумніву? Невже лише заміжні жінкам слід одягатися скромно, робити добрі діла і присвячувати себе побожності? Звичайно ж, ні. Тексти 8-10 однозначно стосуються чоловіків і жінок загалом, а не лише чоловіків і дружин. Ніщо в

контексті не вказує, що 11-14 тексти слід вважати адресованими чоловікам і дружинам.

Інше заперечення стосується Міріам, Девори, Хулди, Прискилли, Фіви тощо – жінок, які займали лідерське становище у Біблії. Це заперечення теж не враховує деяких важливих факторів. Стосовно Девори – вона була єдиною суддею-жінкою серед 13 суддів-чоловіків. Хулда була єдиною жінкою-пророчицею серед десятків пророків-чоловіків, згаданих у Біблії. А Міріам мала єдине відношення до керівництва через те, що була сестрою Мойсея та Аарона. Найбільш помітними жінками за царів були Аталія та Єзавель, яких важко назвати прикладами побожних жінок-лідерів.

У 18-му розділі Дій апостолів Прискилла та Акіла згадані як вірні служителі Христа. Імовірно, Прискилла була більш відомою у служінні, ніж її чоловік. Проте ніде не сказано, що Прискилла виконувала служіння, яке суперечить текстам в 1 Тим. 2:11-14. Прискилла та Акіла прийняли Аполлоса до свого дому й докладніше викладали йому Боже Слово (Дії 18:26).

У Посланні до римлян 16:1 Фіва називається служителькою Церкви, але це не означає, що вона навчала у церкві. Право навчати належало «старшим», а не служителям чи дияконам (1 Тим.

3:1-13; Тит 1:6-9). Старші (єпископи, пресвітери) описані як «чоловіки однієї дружини», що «добре виховують дітей», «з усякою повагою». Крім того, у текстах 1 Тим. 3:1-13 та Тит 1:6-9 стосовно старших застосовуються займенники лише чоловічого роду.

У межах текстів 1 Тим. 2:11-14 усе стає абсолютно зрозумілим. Текст 13 починається зі слова «бо», а далі йде пояснення текстів 11-12. Чому жінки не можуть повчати або володіти духовним авторитетом над мужчинами? Тому що «Адам був створений першим, а потім Єва. І не Адам спокусився, а жінка, будучи спокушена, потрапила в переступ».

У цьому й полягає причина. Бог створив Адама першим, а потім – Єву, щоб вона була «помічницею» для Адама. Цей порядок творіння має універсальне застосування у сім'ї (Еф. 5:22-33) та в Церкві. Той факт, що Єва була спокушена першою, також є поясненням, чому жінкам не слід служити пасторами або мати духовний авторитет над чоловіками. Дехто робить з цього висновок, що жінки не можуть навчати, бо вони легше спокушуються. Ця ідея спірна, адже якщо жінки справді легше спокушуються, то чому їм дозволяється навчати дітей (які також легко спокушуються) та інших жінок? У цьому тексті про це не йдеться. Жінки не можуть повчати

або мати духовний авторитет над чоловіками, тому що Єва була спокушена. У зв'язку з цим Бог дав чоловікам вищий авторитет у Церкві.

Жінки переважають у дарах гостинності, милосердя, навчання та допомоги. Значна частина служіння Церкви залежить від жінок. Жінкам у Церкві не заборонено публічно молитися або пророкувати (1 Кор. 11:5), а заборонено лише мати духовний авторитет над чоловіками. Біблія ніде не забороняє жінкам використовувати дари Святого Духа (1 Кор. 12), жінки, як і чоловіки, покликані служити іншим, виявляти плоди Духа (Гал. 5:22-23) і проголошувати Євангеліє загубленим душам (Мт. 28:18-20; Дії 1:8; 1 Петр. 3:15).

Бог визначив, що лише чоловіки мають служити на посадах, які наділені духовним авторитетом у Церкві. Це не тому, що чоловіки є обов'язково кращими вчителями, і не тому, що жінки їх підлеглі чи менш розумні (це взагалі не стосується цього питання). Це просто порядок, який визначив Бог. Чоловіки повинні подавати приклад у духовному лідерстві – своїм життям і через свої слова, а жінки покликані навчати інших жінок (Тит 2:3-5).

Біблія не забороняє жінкам навчати дітей. Єдине, у чому жінки обмежені, – це повчання або володіння духовним авторитетом над чоловіками. У будь-якому разі це не применшує важливої ролі жінок, а швидше спрямовує їх на служіння тими дарами, якими Бог їх наділив.

ШКОЛА ЖИТТЯ

Будьмо вдячними

Ви коли-небудь звертали увагу на те, як часто люди один одному дякують і за що. Підмічено, що ми більше схильні говорити негативні речі, ніж висловлювати просту позитивну вдячність.

Сумно, але факт! Суєта нашого життя наповнена по вінця тим, що несеється зусбіч...

ти їх душі і серця. Вдячність привертає увагу людей. Вас будуть довго і тепло згадувати. Не дозволяйте, щоб ваше «дякую» загубилося в суєті ділового дня. Згадайте, як ви почувалися, коли хтось несподівано казав вам: «Дякую». Адаже ви пам'ятаєте такі миті довше і виразніше, чи не так?

«Дякую» — це приємна дрібничка. Це наче маленький гвинтик у взаємостосунках. Якщо його

Сказати «дякую» — означає висловити схвалення людині. А значить, зробити добро. Схвалення — це могутній стимул до зростання. Дякуйте за все, коли вам навіть здається, що нема за що дякувати. Дякуйте, коли людина найменше очікує цього.

Наприклад, водій автобуса не чекає слів вдячності за свою роботу. А ви, виходячи з автобуса, подякуйте йому.

Дякувати можна будь-кому: продавщиці, інспектору ДАІ, кондуктору в тролейбус — та мало кому, точніше, усім, хто рідко одержує вдячність і добрі слова за послуги.

Поспостережіть за виразом їх обличчя. Зазвичай вони звикли чути лайки і докори на свою адресу. А ви поділіться з ними щастям.

Дякуйте своїм найближчим людям, колегам, друзям, родині. Можливо, вам важко знайти причину для вдячності. Але якщо ви налаштуєтеся на те, щоб ділитися щастям, обов'язково і слова знайдуться!

Дякуйте державним службовцям і їх секретарям, коли покидаєте їх кабінети. Вам хочеться виляти їх, покритикувати. А ви дозволяйте добро і спокою наповни-

не буде вистачати, механізм людських відносин стане неміцним і розхитаним. А якщо все «прикрутити» словами вдячності, як це буде чудово.

В одному навчальному закладі трапився такий випадок. Вчителька запросила до класу оратора, щоб той прочитав лекцію. На закінчення лекції вона попросила кожного студента написати записку зі словами вдячності ораторові. Більшість студентів написали однакові записки. «Дякую за ваш виступ». Але одна записка виділялася: «Те, що ви розповідали, незабутнє! Щиро дякую!».

Студент похвалив оратора, прокоментувавши спочатку його виступ, а потім подякувавши. Це дало лектору можливість зрозуміти, що його виступ важливий і справді потрібний.

Будьмо вдячними! Вдячними Господу за життя, яке Він нам подарував. За можливість служити людям і Йому. Вдячними за все, що маємо, і тоді матимемо ще більше. Висловлюймо свою вдячність усім, хто поруч, подаючи добрий приклад іншим — адже саме до цього нас закликає Писання.

О. С.

СИЛА ЛАСКАВИХ СЛІВ

— Васильку, йди сюди! — гукнув Петро синові, що грався на подвір'ї. Хлопчик, почувши голос батька, підвів голову, але не відізвався і знову схилювся над своєю іграшковою машиною.

— Негайно йди сюди! — ще суворіше закричав батько.

Понурившись, Василько поволі підійшов.

— Чого повзеш, мов рак? Іди хутчіш, коли кличуть. Віднеси цей вузлик Іллі Кузьмичу. Та дивись, не спи по дорозі! Відразу назад!

Хлопчик взяв вузлик і з нехиттю відправився виконувати доручення. Обличчя його залишалося похмурим.

— То так ти слухаєшся? — гукнув вслід йому батько. — Ану, бігом, і щоб через півгодини був вдома, а то отримаєш!

Погроза не подіяла. Хлопчик був ображений. Грубе ставлення батька обурювало його, породжувало впертість і приглушувало добрі почуття.

— Не знаю, що робити з дитиною, — поскаржився батько своєму другові Олегу, який саме був у нього. — Хоч кажи, хоч не кажи — з нього, як з гусака вода.

Олег відповів не зразу. Видно було, що він чимось серйозно стурбований.

— Знаєш, — нарешті заговорив він, — я теж колись стояв перед такою проблемою. Мене дратував непослух дітей, і я намагався вплинути на них своєю владою. Але якось зрозумів, що Бог чинить з нами не так. Хоча в Нього набагато більше влади над нами, ніж у батьків над дітьми. Він не примушує нас виконувати Свою волю, а любов'ю підкоряє серця. Скільки разів Він ласкаво говорив зі мною, коли я заслуговував лише докорів і осудження!

— Це правильно, однак написано, що дітей треба карати, і якщо батько — голова сім'ї, то йому повинні кори-

тися, — не здавався Петро.

— Звичайно, повинні, — погодився Олег. — Тільки над нами, земними батьками, теж є Голова. Якщо ти підкоряєшся Христові, то діти не будуть виводити тебе з рівноваги. А дратуючись, ти грішиш подвійно: по-перше, своїм станом, а по-друге, тим, що викликаєш відповідну реакцію в дитині. Слово Боже говорить: «... Батьки, — не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні й остерезженні Божому!».

Несправедливим і грубим ставленням батьки часто доводять дітей до смутку. А він завжди отруює життя і заважає здоровому розвитку. Смутком важко здолати і дорослому, а дитині — тим більше. Таким чином, ми самі можемо калічити душі своїх дітей.

Васильків батько з неприхованим подивом дивився на свого друга. Йому не хотілося виправдовуватися.

Олег говорив просто, з бажанням допомогти, і Петро це відчував.

— Коли Бог відкрив мені істину, — продовжував Олег, — я помітив, що ласкою і добрим словом можна зробити більше, ніж лайкою і погрозами. Ласкаві слова, мов сонячне проміння, і зігрівають, і підбадьорюють, а грубі, наче буря, все ламають і руйнують.

Від добрих слів народжуються добрі почуття і бажання, які зміцнюють сімейну любов, а грубі слова озлоблюють і часто завдають непоправної шкоди. Петре, спробуй звертатися до Василька ласкаво і побачиш, як благотратно це подіє на нього!

Олег пішов. Минуло вже більше години, а Василька все не було. Петрові було прикро і боляче, але Олегіві слова запали глибоко в серце, і він вирішив послухатися його поради.

Нарешті закрипили двері, і до кімнати увійшов насуплений Василько. Зупинившись біля порога, він з-під лоба поглянув на батька і щось винувано пробуркотів. На подив, батько спокійно сказав:

— Добре, синку, йди грайся.

Василько вийшов. Він хотів знову зайнятися своєю машинкою, але гратися чомусь не хотілося. Совість раптом почала докоряти його, що він так до кінця і не послухався тата. Зазвичай після батькових сварливих слів його ніколи не відвідувало почуття вини. Тепер же, замість того, щоб приєднатися до хлопчиків, що бавилися, він сів на траву якомога далі від них. Йому стало боляче за свій непослух, і слюзи навернулися на очі.

— Васильку, ходи-но сюди! — почувся доброзичливий голос батька.

Хлопчик підвівся і побіг до тата. Він дивився батькові прямо в обличчя, і очі його так і горіли бажанням чимось прислужитися.

— Васильку, віднеси, будь ласка, цей згорток Юрію Івановичу. Ти ж знаєш, де він живе?

Василько кивнув і, схопивши пакет, із сяючим обличчям вибіг з дому.

«Ось що означає ласкаве слово! Хто б міг подумати?!» — задивувався Петро.

Василько скоро повернувся. Підбігши до батька, обняв його і радісно запитав:

— Татку, а чи не треба ще кудись зібратися?

Матері-християнки

Як ми, матері-християнки, впливаємо на наших дітей і яку роль відіграємо в їхньому житті? До чого ми їх готуємо? Чи прагнемо виховати сміливих, правдивих Христових борців, чи виховуємо половинчасті особистості: трохи Богові і трохи диаволові, тому що цілеспрямованому християнину дуже важко свято жити в цьому розбещеному світі.

Але половинчасті люди не здатні ні до чого. Біблія чітко говорить, що ми повинні володіти одною властивістю: бути або гарячими, або холодними, але в жодному разі не тепленькими.

Є казка про летючу мишу. Вона хотіла бути хитрішою за всіх птахів і звірів. Коли їй загрожувало що-небудь з боку тварин, вона просила захисту в птахів, видаючи себе за птицю; коли ж небезпека загрожувала з боку птахів, вона шукала допомоги у звірів, видаючи себе за звіра. Але це тривало недовго. Обман був виявлений, і летючу мишу з ганьбою вигнали як птахи, так і звірі. Чи не готуємо і ми таку сумну долю своїх дітям, заради яких готові віддати все своє життя?

Слово Боже — невичерпне джерело мудрості, і в ньому можна знайти приклади на всі випадки життя. Біблія змальовує нам і позитивних, і негативних матерів.

Ми часто звикли осуджувати первосвященника Ілія, мовляв, він був слабохарактерним і не вмів виховувати своїх синів. Докоряти легко. Але чи задумувалися ми, що вина за загибель синів падає не тільки на нещасного батька, але й на матір. Первосвященник Ілій був богобоязливою людиною; отже, матері було легко мати добрий вплив на своїх синів. Але, очевидно, вона якщо й явно не схвалювала їх вчинки, то таємно тішилася їх матеріальними успіхами.

А згадаємо Ребекку. Один з її двох синів був її улюбленцем, тому що мав лагідніший характер, ніж його брат. Скільки горя і нещастя спричинила ця тілесна любов сім'ї. Для того, щоб дати своєму улюбленцеві Якову благословення Ісаака і всі матеріальні вигоди, що випливають звідси, вона вчить сина обманувати батька. А одна брехня тягне за собою цілу череду інших. І скільки через це Якову довелося страждати.

Він повинен був покинути рідний дім, жити на чужині, самому бути обманутим, пережити ненависть Ісаака і страх за своє життя. І все — завдяки своїй матері. А яким було її життя в розлуці з улюбленим сином? Вона померла, так і не побачившись і не попрощавшись з ним! І якою б радісною і світлою могла бути картина, якби Ребека довіряла Богові і з надією очікувала виконання Божих обітниць.

У 2 Хр. 22:3 читаємо гіркі слова: «Його мати була йому дорадниця, щоб чинити беззаконня». Тільки подумайте, цареві Ахазії дорадницею на беззаконня була рідна мати! Вона була причиною того, що «чинив він зло в Господніх очах», і накликала на свого сина передчасну погибель.

Якими порадицями є ми для наших дітей?

Усім знайоме ім'я Іродіади. Який жакхливий, злочинний вплив мала вона на свою доньку: для задоволення своєї гріховної пристрасті змусила її стати вбивцею — просити в царя голову Івана Христітеля.

І скільки таких матерів у світі! Звичайно, не всі вони так різко і грубо виявляють свої гріховні схильності. Але слава Господу, що Він дає нам не тільки похмурі, сумні, а й гідні для наслідування приклади.

Подивімося на юного Тимофія, співпрацівника апостола Павла, який був сином елліна-поганина і юдейки-християнки. Як важко виховувати дітей, якщо батьки мають різні погляди на життя. Душа дитини, мов віск або, як каже англійський вчений Локк, чиста дошка, на якій вихователь записує все, що хоче. Уявіть домашню обстановку, в якій зростає Тимофій. З одного боку — батько-поганин і товариші — погани, з другого — безправна мати-християнка. Що дає їй можливість вийти з цієї боротьби переможницею? А боротьба, напевне, була жорстокою і багаторічною.

Апостол Павло відкриває нам секрет її сили: вона мала неліцемерну, живу віру (2 Тим. 1:5). Тільки вірою і нічим іншим вона перемагає протилежний вплив і навіртає сина до Бога, робить з нього гідного служителя Христа, улюбленого сина апостола Павла. І тільки завдяки живій вірі багатьох матерів тисячі душ було надбано для Христа і діло Христа могло просуватися вперед і розвиватися у всі часи.

Мати Вашингтона отримала більш ніж скромну освіту, але компенсувала її нестачу звичкою до глибоких роздумів і читанням серйозних книг. Її улюбленою була книга «Моральний і релігійний зміст» — збірник моральних правил і уроків. Із цього джерела вона почерпнула суворі принципи моралі, гідності, милосердя і застосувала їх у своєму житті.

Пані Вашингтон з тривогою дізналася, що її син став на чолі інсургентів (повстанців), але не виявила найменшої слабкості. Коли він зазнав перших невдач, мати не жалілася, не впадала у відчай. Коли ж настав день триумфу її сина, вона знову зберегла свій незмінний спокій. Почувши повідомлення про його блискучу перемогу над англійцями, вона раділа разом з друзями, що повідомили їй про це. Але,

слухаючи похвалу на адресу сина, раптом проголосила серйозно: «Це вже лестощі, панове. Георг повинен пам'ятати мої уроки, і сподіваюсь, він ніколи не забуде, що є звичайним громадянином Америки, якому Бог послав щастя більше, ніж іншим».

Дізнавшись про нові перемоги сина, вона навіть не подумала про його славу, а вигукнула: «Слава Богу! Наша країна вільна, і нарешті в ній запанує мир».

Майже сім років вона не бачила свого сина, що постійно перебував у зоні бойових дій. Коли він нарешті зміг відвідати свою матір, то послав кур'єра запитати, як вона бажає його бачити: самого чи з підлеглими. «Самого», — відповіла мати. І головнокомандувач армії Америки, визволитель батьківщини Георг Вашингтон прийшов пішки в дім тієї, яку вважав не лише мамою, а й винуватицею своєї слави, своєї величезної репутації.

Мати зустріла сина з глибокою ніжністю, але ні словом не згадала про його славу, яка здавалась їй справою буденною.

«Я прищепила синові добродетель, а слава — лише природний наслідок добродетельності», — говорила пані Вашингтон.

Чи не розвиваємо ми, матері, марнославство у своїх дітях? Адже материнському серцю так приємно чути похвалу на адресу дітей. Чи вчимо ми їх скромності, про яку читаємо в Євангелії від Луки: «Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: «Ми — нічемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були» (17:10).

Згадаймо Анну, матір Самуїла. Якою великою була її відданість Богові, що вона повністю присвятила свою дитину на служіння Йому! Якою сильною повинна бути любов і сила самопожертви, щоб зважитися відмовитися від свого улюбленого синочка! І Господь її не забув. Він винагородив її і Самуїла за вірність. Господь дав їй ще дітей, а ще вона могла радіти, спостерігаючи, як Боже благословення супроводжує завжди і всюди її дорогого сина Самуїла.

Чи готові ми на таку самопожертву? Чи, коли наші діти виявляють деяку схильність до служіння Богові і ближнім, ми їх зупиняємо, боячись, що це може зашкодити їм у цьому матеріальному світі?

Чи здатні ми, матері-християнки, на глибокі почуття? Чи можемо самовіддано віддати своїх дітей Богові, пам'ятаючи, що «ми не свої, а викуплені дорогою ціною»?

Усі ми часто молимося про настання Царства Божого на землі. Але забуваємо, що Царство це треба відвоювати від к'я за світу цього. А для битви потрібні воїни. Чим сильнішою, чим хоробрішою і чисельнішою буде армія Христова, тим швидше настане перемога добра, миру і любові. Ми бажемо перемоги, але боїмося послати своїх дітей у перші шеренги. Нам хотілось би, аби це зробив хтось інший, а ми вже скористаємося плодами.

Підбадьорює ж, і хай допоможе нам Бог виховати з наших дітей героїв віри, про яких так багато говориться на сторінках Біблії, служителів Бога, здатних боротися і перемагати.

А люблячий Господь готує їм, нашим дітям-переможцям, велику нагороду!

Читаючи Слово Боже — Старий і Новий Заповіти, ми зустрічаємо людей щирих, відданих, котрі служили Господу з «неподільним серцем», як-от юдейський цар Єзекія, і таких, котрі служили Господу час від часу, не щиро, не ревно. Знаходимо і таких, котрі вважали, що вони служать Господу, а насправді діяли проти Нього. Згадаймо Савла, лжеапостолів (2 Кор. 11:13), лжепророків (Дії 13:6, 2 Петр. 2:1, Мт. 24:11).

Господу служили люди різного віку — і старі, і молоді. Знаходимо також зворушливі сторінки з життя видатних служителів Господніх, котрим допомагали у служінні юнаки, які після смерті свого наставника перебирали їх служіння. Згадаймо Мойсея та Ісуса Навина, Ілія і Самуїла, Іллію і Єлисея, апостола Павла і Тимофія.

Саме на настанови апостола Павла молодому Тимофію звернімо увагу. «Стережися молодечих пожадливістей і тримайся правди, віри, любові, миру з тими, хто кличе Господа від чистого серця» (2 Тим. 2:22).

Переможець чи переможений?

На моє переконання, цей вірш мав би бути епіграфом в житті кожного молодого християнина і молоді християнки, ключем при прийнятті тих чи інших рішень, при розв'язанні важливих питань життя молоді людини.

Натхнений Духом Святим апостол говорить, що молодечі пожадливісті не зникають після того, як людина стає християнином. Серед них можна назвати недозволені статеві бажання, гордість, бажання бути на видноті, виглядати особливим. Це і самовпевненість, дух протистояння, особливо щодо старших.

Слово Боже радить утікати від цього. Це образний вислів, бо від самого себе не втечеш. Це говорить про боротьбу — боротьбу з самим собою. Найперше, що необхідне для успіху в усякій боротьбі, — це виявити противника. Часто програє саме той, кому не вдалося це зробити.

Отже, молодий друже, коли в тебе появляються недозволені бажання, впертість або ж небажання прислухатись до мами чи батька, до повчань чи докорів пресвітера — увімкни світло.

У природі не існує вакууму. Не існує його і в духовному житті християнина. В Еф. 4:22-24 апостол Павло радить, щоб ми «відкинули попередній спосіб життя старої людини, яка зітліває у зваблених пожадливістях, а обновились духом розуму... та зодягнулись в нову людину, створену за подобою Божою».

Таким чином боротися — це значить замінити одне іншим, старе — новим. Тому й радить Павло Тимофію: «тримайся...» Є ті, хто «служить Господу від чистого серця», а є й такі, «які мають вигляд побожності, а самі її відреклись. Від таких відвертайся!».

Співпрацюй з вірними, з тими, хто не перекучує Писання, хто тримається вузького шляху слідування за Ісусом, хто прагне перемагати молодечі пожадливісті, протиставивши їм служіння в Церкві Христовій. Адже молодість — це передовий загін Церкви.

На жаль, на наших очах збувається пророчтво апостола Павла про останні часи (2 Тим. 3:1-4). На вигляд багато людей наче й побожні, а насправді зарозумілі, непокірні батькам, невдячні, нестримані, бундючні, нахабні.

Отже, тримайтесь тих, «хто кличе

Господа від чистого серця». Біблія подає нам приклади такої поведінки. У той час, коли більшість молодих ізраїльтян разом зі своїми батьками вимагали від Бога і Мойсея хліба, м'яса, цибулі і часнику, Ісус Навин перебував біля скинії, поряд з Мойсеєм, турбуючись про діло Господнє. Пізніше він став людиною, котру Господь зміг поставити вождем свого народу, людиною, яка ввела Ізраїль в Обітовану землю.

Чимало юдейських юнаків були взяті в вищу школу державного управління наймогутнішої Вавилонської імперії. Але тільки четверо з них вирішили у своєму серці бути вірними живому Богові і не осквернитися принадами світу. Ці юнаки — Даниїл, Ананія, Мисаїл та Азарія були і залишаються для всіх поколінь віруючих людей зразком вірності Богові.

Як не прикро констатувати, але з плином часу все йде до занепаду. «Наблизився всьому кінець. Отже, будьте розсудливі і пильнуйте» (1 Петр. 4:7). Отож стан Ізраїлю погіршувався з року в рік, народ все далі і далі віддалявся від Бога, за що Бог вилив на них Свій гнів. Але окремі з них, попри всі обставини, залишалися вірними і служили Богові у широті серця. І вони отримають нагороду в вічності.

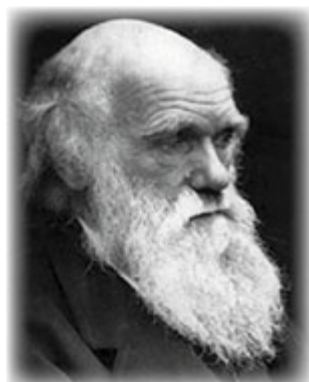
Відповідно до вже згаданого пророчтва апостола Павла з 2 Тим. 3:1-6, а також до пророчтва про стан Церкви з Об'явлення 2-3, християнство йде до зіпсуття. Про окремих так званих віруючих навіть сказано: «Ти носиш ім'я ніби живий, а ти мертвий» (Об. 3:17).

Але серед відступництва завжди є жива віра і щире служіння Господу. Є ті, хто бореться проти спокусу, втікає від пожадливістей, зберігає чистою «одежу своєю» і береже «слово терпіння» Господнього.

Життя християнина — це постійна боротьба. І тільки переможці отримують винагороду: ті, хто збереже першу любов до Господа і не відступить від неї; хто буде вірним аж до смерті; хто відкидає спокусливі принади вчення Валаама; хто не приймає ідопоклонства Єзавелі; хто відкриває серце своє на заклик Ісуса Христа і поправив свій духовний стан.

Вони — переможці. Але є й ті, котрі програли цю війну. До кого належиш ти?

ЧАРЛЬЗ ДАРВІН НАДТО МАЛО ЗНАВ

Коли в зоопарку австралійського Клівленда померла 176-річна черепаха Гарріет, яка вважалася негласним символом непохитності теорії Дарвіна, здається, разом з нею готова відправитися на той світ і сама теорія. Ми вже писали про те, що більше 600 найвидатніших учених з усього світу підписали відозву до наукового співтовариства, вимагаючи відмовитися від догм еволюційного розвитку, започаткованих з ініціативи англійського біолога Чарльза Дарвіна і його послідовників.

Ініціаторами боротьби з найскамандальнішою науковою теорією стали американці. Ще в 2001 році група вчених з інституту

Discovery в Сіетлі почала процедуру збору підписів світил науки зі світовим іменем проти дарвінізму. Сьогодні під цією відозвою стоять підписи видатних фахівців в галузі біології, фізики, хімії, математики зі США і ряду європейських країн. Цим вони відкрито заявили про свій скептицизм щодо того розуміння законів еволюції, яке панує у науковому світі.

Головні претензії цих вчених стосуються фальшивості, на їх думку, оцінки ролі природного відбору в ході еволюції. Дрібні «зміни видів, що накопичуються», на які спирається теорія, насправді не відбуваються ніде. Окрім того, вченим

не вдалося вивести нові види тварин при експериментах з радіаційною мутацією. У ході декількох поколінь вид звільнявся від серйозних генетичних змін, викликаних штучно. Та й археологи так і не змогли за півтора століття виявити останків перехідних форм тварин. Кістки «людоподібних предків» людини насправді виявилися вмілими підробками.

Сьогодні по всьому світу шириться боротьба за заборону викладу дарвінізму у школах. Одна з головних причин обурення людей — те, як грубо Дарвін відкинув біблійну версію створення світу. Із заявою про те, що у школах України потрібно вивчати теорію Дарвіна, а креаціонну теорію — концепцію, за якою світ був створений, виступили ряд українських вчених.

«Неможливо виховати совість без

віри. Наївно думати, що це можна зробити через культуру і мистецтво. Якщо людину виховувати як спадкоємця мавпи, вона такою і стане», — заявив Валентин Жалко-Титаренко, старший науковий співробітник Інституту епідеміології та інфекційних захворювань. А Владислав Ольховський, заввідділом Інституту ядерних досліджень Національної академії наук України, дивується: «Чому в нашій країні, яка входить в число найбільш цивілізованих країн світу, залишається тільки один підхід до теорії Дарвіна? Це не демократія».

Уряді країн дарвінізм уже заборонений. І накопичення наукових доказів неспроможності ряду його положень підливає масла в вогонь. Може статися, що дарвінізм під тягарем внутрішніх протиріч таки відійде в інший світ.

Обставини — відповідь на наші молитви

Бог оточує Своїх дітей такими людьми і ставить в такі умови, які сприяють зростанню в благодаті і розвитку їх християнських рис. Він ставить повільного поруч з рухливим, акуратного з неохайним і балакучого — із мовчазним, щоб і ті й інші навчалися терпінню. Тому часто докільля є відповіддю на наші молитви.

Ми просимо терпіння — і Бог посилає нам людей, які утискають нас, тому що «...утиски приносять терпеливість» (Рим. 5:3).

Ми просимо покірності — і Бог посилає нам страждання, тому що через страждання ми набуваємо звичок послуху (Євр. 5:8).

Ми просимо самозречення — і Бог посилає нам випадки, де ми можемо жертвувати собою, турбуючись про інших.

«Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших» (Фил. 2:4).

Ми просимо перемоги — і світ цей обвалюється на нас бурєю спокус, бо «...оце перемога, що світ пе-

ремогла, — віра наша» (1 Ів. 5:4).

Ми просимо смирення і сили — і сатана пригнічує нас до того, що ми лежимо побиті, благаючи Бога, щоб ворог відступився від нас.

«А щоб я через пребагато об'явлення не величався, то дано мені в тіло колючку — посланця сатани, щоб бив в обличчя мене, щоб я не величався. Про нього три рази благав я Господа, щоб він відступився від мене» (2 Кор. 12:7-8).

Ми просимо тісного спілкування з Ісусом — і Бог допускає, що узи родинної любові рвуться і найкращі друзі нас не розуміють або стають до нас байдужими.

Ми просимо великої любові — і Бог посилає особливі випробування, ставить нас серед недоброчинних людей, дозволяє їм колоти нас, тому що «... любов довготерпить, любов милосердствує» (1 Кор. 13:4, Ів. 15:9-10).

Ми просимо, щоб нам йти за Ісусом, — і Він розлучає нас з рідними і друзями, тому що Він Сам сказав: «... кожен із вас, коли не зречеться усього, що має, не може бути учнем Моїм» (Лк. 14:33).

Ми просимо, щоб нам стати подібними до Агнця, — і нам дають непомітне служіння або ж нас ображають, але ми не можемо і не сміємо віддячити тим же, тому що «... як овечка перед стрижнями своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст...» (Іс. 53:7).

Ми просимо лагідності і потрапляємо у вир таких обставин, де появляється спокуса бути різким і роздратованим.

Ми просимо спокою — і все навколо нас приходить в сум'яття, щоб ми пізнали Його мир і тишу, яку ніхто не може збурити (Іов. 34:29).

Цікава картина

Чарльз Сперджен

Водній маленькій церкві в Італії я побачив картину, яка примусила мене задуматись. На картині досить вдало був намальований хлібороб, який на хвилинку залишив свого плуга і відійшов убік, щоб помолитися. Він стояв на колінах перед відкритим небом. А щоб через молитву не був втрачений час, замість нього орав ангел.

Я не вірю, щоб коли-небудь ангел орав замість чоловіка, що молився. І все ж я вірю, що від часу, проведеного нами в молитві, ми не зазнаємо шкоди. Навпаки, Бог щедро нагородить того, хто молиться.

Я вірю: якщо ми будемо передусім шукати Царства Божого і правди Його, то все інше нам додасться.

ПРИТЧІ

Буду тебе вчити

Жив колись єврейський рабин на ім'я Нафталі. Був він шанований, і багато людей приходили до нього за порадою.

Якось у двері його дому постукали. На порозі стояв чоловік середнього віку, респектабельний, показний. «Учителю, — сказав він. — Кажуть, ви знаєте Тору краще за всіх. Візьміть мене до себе в науку, я хочу вивчати Святе Писання».

— Іди геть! — сердито кричав Нафталі. — Я не вчу таких, як ти!

Дружина його здивувалася: «Чому ти відмовив йому? Адже ти навчаєш багатьох, а цей, відразу видно, порядна людина».

— Йому не потрібна Тора, — відповів Нафталі. — Якщо я навчу його Писання, він заховається за ним, як миша в норі, і буде використовувати моє знання, щоб відчувати свою перевагу над іншими. Він не готовий.

Через деякий час у двері знову постукали. Це був запальний юнак благородної зовнішності.

— Вибачте, чи не ви — Нафталі? — запитав він. — Я шукаю знання, адже світ такий несправедливий. Я хочу змінити його. Візьміть мене в учні.

— Ви помилилися дверима, — відповів рабин. Дружина запитала: «Ну, а цей чим тобі не сподобався?»

— Ті, хто намагався змінити світ, не пізнавши його спочатку, приносять тільки шкоду, — відповів Нафталі. — Не розуміючи, що чинять, вони руйнують, а будувати не можуть. Він не готовий.

Через кілька днів у двері постукали знову — уже немолодий чоловік далеко не інтелігентної зовнішності. Побачивши рабина, він почав благати:

— О, шановний вчителю! Не могли б ви допомогти мені в моїй біді? Бачите, я дуже нерозумний. Чи є ліки від моєї хвороби? Зрадівши, рабин обняв його і завів до свого дому.

— Увійди, — сказав він. — Ти готовий: я буду тебе вчити.

А ЯК У НАС?

Тільки один з восьми знає історію РІЗДВА

цього запитання розмиті».

Окрім того, опитування показало, що молодше покоління знає історію гірше. Тільки сім відсотків молодих людей віком від 18 до 24 років змогли правильно відповісти на запитання. Люди середнього віку (від 55 до 64 років) знають більше — правильно відповіли на питання 18 відсотків.

«Факт, що молодь гірше знає Різдвяну історію, є результатом того, що в школах тепер менше говорять про Біблію, а Різдвяні містериї перестають бути популярними», — говорить Вулі.

Не дивно, що активні члени християнських церков знають біблійну історію найкраще. 36 відсотків опитаних абсолютно правильно відповіли на всі запитання.

«Тепер ніхто всерйоз не вважає, що бути християнином або членом церкви — це те саме, що бути британцем. Але в той же час якщо ми серйозно задумуємось про суспільну єдність, ми не можемо ігнорувати історій, які тисячо-

літтями пов'язували нас, — вважає Вулі. — Будь-які спроби замовчувати Різдво заради соціальної єдності призведуть до зворотних результатів».

Трохи раніше в The Times було опубліковане інше дослідження, згідно з яким у Британії поширена думка, що традиційні християнські цінності принижені «через чутливість до питань мультикультурності».

Серед опитаних 85% протестують проти заміни «Різдвяних» вогнів на «зимові» вогні і проти того факту, що Різдвяні містериї замінюються нерелігійними виставами.

Представник консервативної партії Великобританії Марк Прітхард в парламентських дебатах пожалівся на «християнофобію» в країні. Він сказав, що спроби зробити християнські традиції маргінальними в Британії зайшли надто далеко. І заявив про своє бажання «захистити християнські традиції свого народу».

Українці шукають шляхів подолання кризи батьківства

21 грудня в Києві пройшов семінар-практикум соціальної підтримки сім'ї. Темою обговорення стала роль батька в сім'ї і суспільстві.

Семінар відбувся за підтримки та ініціативи Міністерства України у справах сім'ї, молоді і спорту і Міжнародної благодійної організації «Міжнародний центр батьківства». У ньому взяли участь представники громадських організацій з різних міст України. Усіх їх об'єднала стурбованість ситуацією, що склалася в країні.

«Тема ця дуже актуальна, — сказала заступник міністра у справах сім'ї, молоді і спорту Людмила Лукинова. — І якщо батько, який повинен нести на собі моральне, етичне, економічне забезпечення сім'ї, не приділяє цьому уваги, неможливо рухатися далі. Особливо сьогодні, коли в країні склалася демографічна криза. Якщо ми її не зупинимо, можливо, до 2050 року нас буде тільки 35 мільйонів. Нам би цього не хотілося, тому уряд України робитиме все можливе, щоб подолати цю кризу».

Присутні обговорили можливі шляхи подолання кризи сім'ї в Україні. Одним із таких шляхів і є відповідальне

батьківство. Саме відродження розуміння з боку чоловіків важливості батьківства може стати запорукою зміни українського суспільства.

Учасники семінару висловили пропозиції, які допоможуть виробити стратегію і програму співробітництва громадських організацій і держави в подоланні кризи батьківства в Україні.

Семінар був проведений в рамках заходів, організованих з ініціативи Міжнародного центру батьківства. Упродовж 2007 року Центр за підтримки громадських і державних організацій провів громадські форуми «Роль батька в сім'ї та суспільстві» у Львові, Кіровограді та Дніпропетровську.

«Запровадження в Україні Дня батька стане одним із дів'яти факторів в осмисленні українцями ролі чоловіка як батька в сім'ї і суспільстві, — впевнений Олександр Марченко, президент міжнародного центру батьківства. — На сьогодні Міністерство створило комітет, який готує проект указу Президента про впровадження Дня батька в Україні. Це дає нам надію, що в 2008 році Україна відзначатиме День батька».

№1 (40) Виходить щомісяця
СІЧЕНЬ 2008 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ
ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: gsoleg@com.if.ua

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726